

BLAKE PIERCE

čekání

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ - KNIHA Č. 2

Blake Pierce

Čekání

Серия «Stvoření Riley Paigeové», книга 2

Аннотация

Mistrovský thriller a mystery! Autor odvedl úžasnou práci při utváření postav s psychologickou stránkou tak dobře popsanou, že se ocitáme v jejich myslí, sledujeme jejich obavy a vítáme jejich úspěch. Děj je velmi inteligentní a bude vás bavit při čtení celé knihy. Tato kniha plná zvrátů vás udrží vzhůru až do otočení poslední stránky.

Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč)

ČEKÁNÍ (Stvoření Riley Paigeové – kniha č. 2) je druhou knihou v nové sérii psychologických thrillerů od autora bestselleru č. 1 Blake Pierce, jehož bestseller Navždy pryč (kniha č. 1) získala více než 1000 pětihvězdičkových hodnocení. Brilantní 22letá stážistka FBI, Riley Paigeová, se snaží dekodovat hádanky sadistického sériového vraha, přezdívanéhovraždící klaun – ale všechno se změní v příliš osobní záležitost, když se ona sama stane cílem v bitvě o její vlastní život. Nedávná absolventka Riley Paigeová je přijata do prestižní letní stáže FBI a je odhodlána se prosadit. Vystavena mnohým oddělením FBI, myslí si, že prožije klidné léto – dokud nezačne sériový vrah udržovat celý Washington v napětí. Přezdívanývraždícím klaunem, vrah obléká a maluje své oběti do podoby klaunů a vysmívá se FBI, prostřednictvím vzrušujících hádanek v médiích. Nechává všechny na

vázkách: je on sám také klaun?Zdá se, že pouze Riley má dostatečně brilantní mysl na to, aby odpovědi dekódovala. A přesto je cesta do mysli tohoto vraha příliš temná – a bitva příliš osobní – aby Riley vyvázla bez úhony. Může vyhrát tuto smrtící hru na kočku a myš? Akční thriller se zápletkami, které rozbuší srdce, ČEKÁNÍ je kniha č. 2 ze strhující nové série, která vás přinutí obracet stránky dlouho do noci. Přenese čtenáře o 20 let zpět – na začátek Rileyny kariéry – a je dokonalým doplněním k sérii NAVŽDY PRYČ (mystery Riley Paigeové), která prozatím zahrnuje 13 knih. Kniha č. 3 ze série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ bude již brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
KAPITOLA PRVNÍ	17
KAPITOLA DRUHÁ	27
KAPITOLA TŘETÍ	37
KAPITOLA ČTVRTÁ	45
KAPITOLA PÁTÁ	50
KAPITOLA ŠESTÁ	58
KAPITOLA SEDMÁ	63
KAPITOLA OSMÁ	73
KAPITOLA DEVÁTÁ	78
Конец ознакомительного фрагмента.	85

Č E K Á N Í

(STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ - KNIHA Č. 2)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmikoliv prostředky nebo uložena v databázi nebo vyhledávací informací, bez předchozího souhlasu autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí

být dále prodáván nebo darován jiným čtenářům. Pokud chcete sdílet tuto knihu s jinou osobou, kupte si další kopii pro každého čtenáře. Pokud čtete tuto knihu a nekoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, pak ji, prosím, vraťte a kupte si vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, okolnosti, uspořádání, místa, události a zápletky jsou produktem fantazie autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná. Obrázek na přebalu Copyright Artem Oleshko, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE

FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

PROLOG

Nejprve si Janet Davisová neuvědomovala nic než tu příšernou bolest, která jí třeštila v hlavě jako by náraz hrálo tisíce kastanět.

Oči měla zavřené. Když se je pokusila otevřít, byla oslepena bílým zářícím světlem a musela je proto znovu zavřít.

Světlo jí na obličejí pálilo.

Kde to jsem?, pomyslela si.

Kde jsem to byla předtím... než se stalo tohle?

Pak se jí to začalo vybavovat...

Byla venku a fotografovala v blízkosti bažin poblíž parku Lady Bird Johnson. Léto už bylo téměř u konce, takže kolem už nekvetly milióny narcisů, ale listy krvavé svídy měly nádhernou temně zelenou barvu, obzvláště při západu slunce.

Stála v přístavu a fotografovala lodě vrhající stíny a nádhernou záři zapadajícího slunce nad vodou, když za sebou zaslechla rychle se blížící stopy. Ještě než se stačila otočit, ucítila ostrou ránu do temena hlavy, foťáky jí vylétl z rukou a...

Hádám, že jsem ztratila vědomí.

Ale kde je právě teď?

Byla příliš otřesená, než aby pociťovala strach. Ale věděla, že za chvíli jej už pocítí.

Pomalou si začala uvědomovat, že leží na zádech na nějakém tvrdém povrchu.

Nemohla pohnout ani rukama ani nohama. Ruce i nohy kvůli

poutům na zápěstích a kotnicích už necítila.

Ale nejpodivnější pocit měla z prstů na jejím obličeji, které jí po její horké kůži přejížděly něčím měkkým a vlhkým.

Podařilo se jí zaskučet pár slov.

“Kde to jsem? Co to děláte?”

Když žádná odpověď nezazněla, otočila hlavu a snažila se uhnout otravnému pohybu lepkavých prstů.

Zaslechla šepot mužského hlasu...

“Nehýbej se.”

Toto v úmyslu neměla. Kroutila se, dokud se prsty neoddálily.

Zaslechla hlasitý, nesouhlasný povzdech. Pak se světlo pohnulo, takže už jí nesvítilo přímo do tváře.

“Otevři oči,” řekl hlas.

Udělal to.

Před ní zářilo ostří řeznického nože. Špička nože se začala přibližovat k jejímu obličeji, až začala šilhat a ostří viděla dvojmo.

Janet zalapala po dechu a hlas znovu zašeptal...

“Nehýbej se.”

Ztuhla, pohlédla vzhůru před sebe, ale tělem jí projela hrůzná křeč.

Hlas zasyčel a znovu jí přikázal.

“Nehýbat se, řekl jsem.”

Pobídla své tělo, aby poslechlo. Oči měla otevřené, ale světlo bylo bolestivě oslnivé a horké a nemohla na nic zaostřit.

Nůž zmizel a prsty pokračovaly v potírání, tentokrát kolem

rtů. Zatnula zuby a slyšela, jak jí o sebe pod tímto děsivým tlakem vržou.

“Už to skoro je,” řekl hlas.

Navzdory horku se Janet začala celá ze strachu třást.

Prsty jí začaly mačkat v okolí očí a ona je znovu musela zavřít, aby jí to, čím jí je muž mazal, do očí nevniklo.

Pak se jí prsty od obličeje vzdálily a ona je tak znovu mohla otevřít. Nyní mohla rozpoznat obrys groteskně tvarované hlavy, která se kolem v zářivém světle pohybovala.

Zaslechla vyděšený vzlyk, který se jí vydral z hrdla.

“Pusťte mě,” řekla. “Prosím, pusťte mě.”

Muž neodpověděl. Cítila, jak jí právě něco dělá v okolí její levé paže, váže jí něco elastického kolem jejího bicepsu a pak to bolestivě utáhl.

Janet začala ještě víc panikařit a snažila se nepředstavovat si, co se bude dít nyní.

“Ne,” řekla. “Nedělejte to.”

Cítila, jak jí prst ohledává jamku její paže, pak ucítila bodavou bolest od jehly, která jí vjela do tepny.

Janet vyjekla zděšením a zoufalstvím.

Pak, když cítila jak je jehla vytažena ven, přemohla ji zvláštní proměna.

Její křik se najednou změnil v...

Smích!

Bouřlivě se smála, nekontrolovatelně, plná šílené euforie, jakou nikdy předtím nezažila.

Cítila se nyní zcela nepřemožitelná a nekonečně silná a mocná.

Ale když se znovu pokusila vymanit se poutům kolem jejích zápěstí a kotníků, ta se ani nepohnula.

Její smích se proměnil v nával divoké zběsilosti.

“Pusťte mě,” zasyčela. “Pusťte mě, nebo přísahám bohu, že vás zabiju!”

Muž se tlumeně zasmál.

Pak naklonil plechové stínidlo lampy tak, aby mu světlo zazářilo přímo do obličeje.

Zjevila se tvář klauna, natřena na bílo s ohromnými, bizarníma očima a rty natřenými na černo a rudě.

Janetin dech jí zamrzl v plicích.

Muž se usmál a vycenil zuby temně žluté v kontrastu se zbytkem zářivě vybarvené tváře.

Řekl jí...

“Oni tě tu nechají.”

Janet se chtěla zeptat...

Kdo?

O kom to mluvíte?

A kdo jste?

Proč mi to děláte?

Ale teď už nemohla ani dýchat.

Před obličejem se jí znovu zableskl nůž. Pak si muž začal pohrávat s ostrou špičkou nože na její tváři, hladil s ní jednu stranu obličeje a pak zamířil napříč přes hrdlo. Stačilo by jen

trochu přitlačit a Janet si byla jistá, že by jí tekla krev.

Začala znovu rychle dýchat, nejprve mělce a potom hlubokými lapavými nádechy.

Věděla, že začíná hyperventilovat, ale nemohla dostat svůj dech pod kontrolu. Cítila, jak jí v hrudi buší srdce a svůj rozdivočelý puls se jí mezi ušima zrychloval a byl stále hlasitější.

Přemýšlela...

Co to bylo v té jehle?

Ať už to bylo cokoliv, s každou minutou účinnost látky sílila. Nemohla uprchnout před tím, co se jí odehrávalo v těle.

Zatímco jí špičkou nože hladil tvář, mumlal si...

“Oni tě tu nechají.”

Podařilo se jí vydechnout...

“Kdo? Kdo mě tu nechá?”

“Ty víš, kdo,” řekl.

Janet si uvědomila, že nad svými myšlenkami ztrácí kontrolu. Zaplavila ji bezduchá nejistota a panika, šílené pocity persekuce a rozpoložení oběti.

Koho má na mysli?

Hlavou jí proletěly myšlenky na její přátele, rodinu a spolupracovníky.

Ale jejich známé, přátelské úsměvy se změnily na posměšné úšklebky opovržení a nenávisti.

Všichni, pomyslela si.

To mi dělají všichni.

Každická osoba, kterou jsem kdy znala.

Znovu ji zaplavila vlna zlosti.

Měla jsem vědět, že nemám nikdy věřit jediné živé duši.

Co bylo ještě horší, cítila, jako by se jí kůže začala doslova pohybovat.

Ne, něco se jí na kůži začalo pohybovat.

Hmyz!, pomyslela si.

Byly jich tisíce!

Bránila se poutům.

“Dejte je ze mě pryč!” prosila muže. “Zabijte je!”

Muž se zasmál, zatímco na ni zíral skrze svůj groteskní makeup.

Pomoc jí ale nenabídl.

On něco ví, pomyslela si Janet.

On ví něco, co já ne.

Poté, zatímco pohyb neustával, jí to došlo...

Ten hmyz...

Nepohybuje se mi na kůži.

Pohybuje se mi pod ní!

Dýchalo se jí ztěžka a dech byl rychlejší, plíce ji pálily, jako by běžela pořádnou dálku. Srdce jí bušilo ještě bolestivěji.

Hlava jí téměř explodovala změtí divokých emocí - rozčilením, strachem, znechucením, panikou a nefalšovaným zmatkem.

Vpravil jí ten muž do krevního řečiště tisícovku nebo snad i několikánásobně víc hmyzu?

Jak se mu to vůbec mohlo podařit?

Hlasem, kterým cloumal vztek a sebelítost, se zeptala...

“Proč mě nenávidíte?”

Muž se tentokrát zasmál hlasitěji.

Řekl, “Všichni tě nenávidí.”

Janet měla teď problém se zrakem. Neměla rozostřený zrak.

Místo toho se jí obraz cukal, pohupoval a poskakoval. Zdálo se jí, že slyší, jak jí v očních jamkách poskakují oči.

Takže když uviděla další tvář klauna, myslela si, že vidí dvakrát.

Ale rychle si uvědomila, že...

Tato tvář je jiná.

Byla pomalována stejnými barvami, ale trochu jinými tvary.

To není on.

Pod nánosem barvy byly známé rysy.

Došlo jí to...

Já. To jsem já.

Muž jí držel u tváře zrcadlo. Ten šeredně nápadný obličej byl její vlastní.

Pohled na onen pokřivený, uplakaný, přesto posměšný výjev ji zalil útechou, jakou nikdy předtím nepocítila.

Má pravdu, pomyslela si.

Všichni mě nenávidí.

A já jsem svůj vlastní největší nepřítel.

Jako by její znechucení sdílely, kreatury pod kůží se začaly hemžit jako šváby, náhle osvětlení sluncem, bez možnosti utéct a schovat se.

Muž zrcadlo odložil a začal jí znovu hladit tvář špičkou nože.
Znovu zopakoval...

“Oni tě tu nechají.”

Jak jí nůž přešel přes hrdlo, napadlo ji...

Jestli mě řízne, hmyz se rozuteče.

Samozřejmě, že by ji ostří také zabilo. Ale to byla malá cena
za zbavení se hmyzu a tohoto děsu.

Zasyčela...

“Udělej to. Udělej to hned.“

Náhle se rozezněl ohavný a pokroucený smích, jako by se tisíc
klaunů zlověstně smálo tíživé situaci.

Smích pobízel její srdce, aby bylo stále rychleji a rychleji.
Janet věděla, že její srdce už to dlouho nevydrží.

A ani si to nepřála.

Chtěla, aby bylo co nejdříve po všem.

Uvědomila si, že údery srdce počítá...

Jedna, dva... tři, čtyři, pět... šest...

Ale bušení se zrychlovalo a bylo nepravidelnější.

Přemýšlela - co vybuchne jako první, její srdce nebo její
mozek?

A pak zaslechla svůj úplně poslední tlukot a svět se rozplynul.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley se zasmála, když Ryan chňapnul její knihy.

Řekla, “Nech mě nést alespoň něco, dobře?”

“Je to moc těžké,” řekl Ryan a odnesl krabici k prázdné knihovně. “Neměla bys to zvedat.”

“No tak, Ryane. Jsem těhotná, ne nemocná.”

Ryan položil krabici před knihovnu a oprášil si ruce.

“Můžeš vyndat ty knihy a zarovnat je do polic,” řekl.

Riley se znovu zasmála.

Řekla, “Chceš říct, že mi dáváš svolení s asistencí ve stěhování do tvého bytu?”

Ryan nyní vyhlížel zostuzeně.

“Tak jsem to nemyslel,” řekl. “Já jenom - no, mám starost.”

“A já ti pořád opakuji, že nemáš proč se obávat,” řekla Riley.

“Jsem jenom v šestém týdnu a cítím se skvěle.”

Nechtěla zmiňovat občasný nával ranní nevolnosti. Doposud to nebylo nic tak vážného.

Ryan zakroutil hlavou. “Tak se to snaž nepřehánět, dobrá?”

“Nic se neboj,” řekla Riley. “Slibuji.”

Ryan pokýval a vrátil se k hromadě krabic, které bylo ještě potřeba otevřít.

Riley otevřela krabici před sebou a začala rovnat knihy do polic. Byla vlastně ráda, že v klidu sedí a vykonává jednoduchou činnost. Uvědomila si, že její mysl potřebuje odpočívat víc než

její tělo.

Těch posledních pár dní byla v jednom kole.

Vlastně posledních pár týdnů.

Den konání promoce z psychologie na lantonské univerzitě byl bláznivý a změnil jí život. Hned po ceremoniálu jí agent FBI nabídl letní desetitýdenní stáž pro praktikanty. Hned poté, co Ryan začal v nové práci, ji požádal, aby se k němu nastěhovala.

Úžasné na tom bylo, že jak stáž, tak i Ryanova nová práce byly ve Washingtonu. Takže si nemusela vybrat.

Alespoň nevyšloval, když jsem mu řekla, že už jsem těhotná, pomyslela si.

Vlastně se jí v ten okamžik zdálo, že je nadšený. Od promoce začal být z myšlenky na novorozeně trochu nervóznější - ale Riley vlastně taky.

Lekala ji jen samotná tato myšlenka. Právě začínali žít společný život a brzy budou sdílet největší zodpovědnost, jakou si Riley dokázala představit - výchovu svého vlastního dítěte.

Raději se na to připravme, pomyslela si Riley.

Při těchto myšlenkách prožívala zvláštní pocit, když ukládala své staré učebnice psychologie do knihovny. Ryan se jí snažil přesvědčit, aby je prodala a ona věděla, že by nejspíš měla...

Bůh ví, že potřebujeme každičké cent.

Přesto měla pocit, že je bude někdy v budoucnu ještě potřebovat. Jen si nebyla jistá proč nebo na co.

Krabice mimo jiné obsahovala také mnoho Ryanových právnických knih a jeho ani nenapadlo ani jedinou z nich prodat.

Samozřejmě, že je bude nejspíš používat ve své nové práci, na pozici začínajícího právníka v advokátní společnosti Parsons and Rittenhouse v hlavním městě.

Když byla krabice prázdná a všechny knihy byly v policích, Riley se posadila na zem a pozorovala Ryana, který neúnavně přestavoval nábytek, jako by se snažil pro všechno najít perfektní místo.

Riley potlačila povzdech...

Chudák Ryan.

Věděla, že z tohoto přízemního bytu nemá zrovna velkou radost. Na Lantonu bydlel v hezčím bytě a měl v něm stejný nábytek, který si sem přivezli - příjemnou bohémskou sbírku věcí z druhé ruky.

Co se jí týče, Ryanovy věci se tu docela obstojně vyjímalý. A jí malý byt vůbec nevadil. Byla zvyklá na lantonskou kolej, takže toto místo jí připadalo luxusní, navzdory zakrytým trubkám, zavěšeným nad ložnicí a kuchyní.

Pravda, byty ve vyšších poschodích byly mnohem hezčí, ale tento byl jediný k mání. Když jej Ryan uviděl poprvé, málem pronájem odmítl. Ale pravda byla taková, že nic lepšího si dovolit nemohli. Už tak to pro ně bylo finančně více než zvladatelné. Ryan přečerpal kreditku na výdaje na stěhování, zálohu na byt a všechno ostatní, co pro jejich momentální životní změnu potřebovali.

Ryan konečně pohlédl na Riley a řekl, "Co kdybychom si dali pauzu?"

“Jasně,” odpověděla Riley.

Riley vstala ze země a usadila se u kuchyňského stolu. Ryan z lednice vyndal limonády a posadil se vedle ní. Oba ztichli a Riley hned cítila, že Ryan má něco na duši.

Nakonec Ryan zabubnoval prsty o stůl a řekl...

“Ehm, Riley, musíme si o něčem promluvit.“

To zní dost vážně, pomyslela si.

Ryan se znovu odmlčel a jeho pohled byl náhle vzdálený.

“Nerozcházíš se se mnou, že ne?“ zeptala se.

Samozřejmě, že si dělala legraci.

Ale Ryan se nezasmál. Zdálo se, že tu otázku ani nezaregistroval.

“Cože? Ne, to ne, jenom...“

Jeho hlas utichl a Riley se znovu cítila nesvá.

Co se to děje?, pomyslela si. Nedopadla nakonec Ryanova práce nebo něco takového?

Ryan se podíval Riley do očí a řekl...

“Nesměj se mi, dobře?“

“Proč bych se smála?“ zeptala se Riley.

Ryan se trochu roztřeseně zvedl ze židle a klekl si vedle ní.

A pak to Riley došlo...

Ó můj Bože! On se mě chystá požádat o ruku!

A to se začala už smát. Byl to samozřejmě nervózní smích.

Ryan se začervenál.

“Říkal jsem ti, aby ses nesmála,“ řekl.

“Já se nesměji tobě,“ řekla Riley. “No tak, řekni, co chceš říct.“

Jsem si docela jistá... no tak pokračuj.“

Ryan něco lovil v kapse od kalhot a pak vytáhl malou krabičku na šperky. Otevřel ji a odhalil skromný, ale hezký diamantový prsten. Riley se neudržela a zalapala po dechu.

Ryan zakoktal...

“Ech, Riley Sweeneyová, vezmeš si mě - vezmeš si mě za ženu?“

Riley neúspěšně potlačovala nervózní smích a pak se jí podařilo zareagovat...

“Och, ano. Určitě ano.“

Ryan vyjmul prsten z krabičky a Riley natáhla svou levou ruku, aby jí mohl prsten navléknout.

“Je nádherný,“ řekla Riley. “A teď vstaň a posaď se vedle mne.“

Ryan se potutelně usmál a posadil se ke stolu vedle ní.

“Nepřehnal jsem to s tím pokleknutím?“ zeptal se.

“Pokleknutí bylo báječné,“ odpověděla Riley. “Všechno je... prostě perfektní.“

Upřeně chvíli hleděla na malý diamant na prsteníčku. Její nervózní smích ji přešel a nyní se jí z emocí sevřelo hrdlo.

Tohle opravdu nepředvídala. Ani si v to netroufala doufat - alespoň ne tak brzy.

Ale teď tu tak s Ryanem byli a chystali se učinit enormní krok v jejich životě.

Zatímco pozorovala barevné odlesky diamantu, Ryan řekl...

“Jednou ti obstarám hezčí prsten.“

Riley trochu zalapala po dechu.

“Ať tě to ani nenapadne!” řekla. “Tenhle bude už navždy můj zásnubní prsten!”

Ale jak se na prstýnek dívala, nemohla se ubránit otázce...

Kolik asi stál?

Jako by jí Ryan četl myšlenky, prohlásil...

“Nedělej si s ním hlavu.”

Ryanův uklidňující úsměv její myšlenky okamžitě rozehnal. Věděla, že je na peníze opatrný. Určitě jej koupil výhodně - i když se ho na to nikdy nehodlá zeptat.

Riley si všimla, jak Ryanův pohled posmutněl, když se rozhlédl po bytě.

“Co se děje?” zeptala se.

Ryan si povzdychl a řekl, “Zajistím ti lepší život. Slibuji.”

S Riley to trochu zacloumalo.

Zeptala se, “Co se ti na našem stávajícím životě nezdá? Jsme mladí a zamilovaní a budeme mít miminko a -“

“Ty víš, co mám na mysli,” přerušil ji Ryan.

“Ne, myslím, že nevím,” odpověděla Riley.

Mezi nimi se rozhostilo ticho.

Ryan si znovu povzdychl a řekl, “Podívej se, zítra začínám novou práci s platem začátečníka. Neprožívám tím pádem pocitu největšího životního úspěchu. Ale je to dobrá společnost, a když v ní zůstanu, porostu a jednou se třeba stanu i partnerem.”

Riley na něj upřeně hleděla.

“Někdy určitě ano,” prohlásila. “Ale už teď jsi začal úspěšně.”

A mně se to, co teď spolu máme, líbí.“

Ryan pokrčil rameny. “Moc toho nemáme. Zaprvé máme jedno auto a já ho budu potřebovat na cestu do práce a z práce, což znamená...”

Riley ho přerušila, “Což znamená, že každé ráno budu jezdit na stáž metrem. Co je na tom špatného?”

Ryan se natáhl přes stůl a uchopil ji za ruku.

“Na nejbližší zastávku metra jsou to dva bloky daleko,“ řekl. “A tohle sousedství není tím nejbezpečnějším na světě. Do auta už se nám jednou vloupali. Nelíbí se mi, že budeš muset chodit ven sama. Mám strach.“

Riley přemohl zvláštní a nepříjemný pocit. Ještě si ale nebyla jistá, co to je za pocity.

Řekla, “Nenapadlo tě třeba, že se mi toto sousedství líbí? Já jsem celý život žila ve venkovské Virginii. Tohle je pro mně vzrušující změna, dobrodružství. A kromě toho přece víš, že nejsem žádná měkkota. Můj otec byl kapitán mariňáků. Naučil mě, jak se o sebe postarat.“

Ještě málem dodala...

A před několika měsíci jsem přežila útok vraha, vzpomínáš? Nejenže přežila ten útok, ale také pomohla FBI vystopovat vraha dostat jej před soud. Proto jí byla nabídnuta tato stáž.

Ale věděla, že Ryan o tom teď nechce nic slyšet. Jeho mužská pýcha byla momentálně velmi zranitelná.

A Riley si něco uvědomila...

Já to vážně nesnáším.

Riley volila svá slova obezřetně, snažila se nevyslovit nic špatně...

“Ryane, víš, že snaha zajistit nám lepší život není jen na tobě. Je na nás obou. Já na tom budu mít také podíl. Budu mít svoji vlastní kariéru.“

Ryan se zamračil a odvrátil svůj pohled.

Riley potlačila povzdech, a uvědomila si...

Nakonec jsem to řekla špatně.

Téměř zapoměla, že Ryan s její stáží nesouhlasí. Připomněla mu, že bude trvat pouhých deset týdnů a součástí nebude fyzický trénink. Bude jen sledovat agenty při práci, většinou ve vnitřních prostorech. A kromě toho se domnívala, že z toho možná vyjde pracovní příležitost v kanceláři, přímo tady v centrále FBI.

Trochu víc se s tím smířil, ale rozhodně nebyl nadšený.

A Riley netušila, co by si přál, aby tedy dělala.

Nechtěl třeba, aby z ní byla matka v domácnosti? Jestli ano, tak bude dříve či později zklamán.

Ale teď nebyl na takové věci čas.

Nepokaz to, přikázala si Riley.

Znovu se zadívala na prstýnek a poté na Ryana.

“Je krásný,” řekla. “Jsem opravdu šťastná. Děkuji ti.“

Ryan se usmál a stiskl jí ruku.

Poté Riley řekla, “Tak komu tu novinku prozradíme?”

Ryan pokrčil rameny. “Já nevím. Moc přátel tady v hlavním městě nemáme. Hádám, že bych mohl kontaktovat některé mé staré známé z právnické školy. Ty bys možná mohla zavolat

svému otci.“

Riley se při tom pomyšlení zamračila. Její poslední návštěva otce nebyla příjemným zážitkem. Jejich vztah byl vždycky v nepořádku.

A kromě toho...

“Nemá telefon, zapomněl jsi?“ Řekla Riley. “Žije úplně sám v horách.“

“Oh, ano,“ řekl Ryan.

“A co tvoji rodiče?“ zeptala se Riley.

Ryanův úsměv se vytratil.

“Napiší jim o tom,“ řekl.

Riley svou otázku raději nevyřkla...

Proč jim nezavoláme?

Možná bych si s nimi mohla konečně promluvit.

Ještě nikdy se s Ryanovými rodiči nesešla. Bydleli v malém městě Munny ve Virginii.

Riley věděla, že Ryan vyrostl ve střední třídě a velmi dychtivě se snažil tohoto způsobu života zbavit.

Přemýšlela, jestli se za ně třeba nestydí nebo...

Jestli se nestydí za mě?

Ví vůbec, že spolu bydlíme?

Souhlasili by s tím?

Ale než Riley přišla na to, jak na toto téma zavést rozhovor, zazvonil telefon.

“Možná bychom to mohli nechat na záznamník,“ řekl Ryan.

Zatímco telefon zvonil, Riley o tom přemýšlela.

“Možná to je něco důležitého,” řekla. Přešla k telefonu a odpověděla.

Nadšený, profesionální mužský hlas řekl, “Mohu hovořit s Riley Sweeneyovou?”

“U telefonu,” řekla Riley.

“Tady je Hoke Gilmer, váš nadřízený z FBI programu. Chtěl jsem vám jen připomenout - ”

Riley vzrušeně vykřikla, “Ano, já vím! Budu tam zítra ráno v sedm hodin!”

“Skvělé!” Odpověděl Hoke. “Těším se na setkání s vámi.”

Riley zavěsila a pohlédla na Ryana. Měl smutný pohled.

“No teda,” řekl. “Už se to začíná dít, co?”

Riley chápala, jak se cítí. Co se odstěhovali z Lantonu, byli jeden bez druhého jen výjimečně.

A teď, zítra, oba začínají svou vlastní kariéru.

Riley řekla, “Možná bychom měli podniknout něco speciálního.”

“To je dobrý nápad,” řekl Ryan. “Možná bychom měli jít do kina nebo hezké restaurace a...”

Riley se zasmála, uchopila jej za ruku a vytáhla ho ze židle.

“Já mám lepší nápad,” řekla.

Zatáhla ho do ložnice, kde oba dva spadli se smíchem na postel.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley se zrychlil dech i tlukot srdce, jak kráčela od zastávky metra k ohromné budově J. Edgara Hoovera.

Proč jsem tak nervózní?, ptala se sama sebe. Konec konců zvládla první cestu o samotě napříč největším městem, jaké kdy navštívila, než se sem nastěhovala.

Snažila se sama sebe přesvědčit, že vlastně o žádnou velkou změnu nejde - že jen znovu chodí do školy, stejně jako té, do které chodila v Lantonu.

Ale nemohla si pomoci a cítila naději i strach. Jednak byla budova na Pennsylvania Avenue, přímo mezi Bílým domem a Kapitolem. Na začátku tohoto týdne s Ryanem kolem této budovy jeli, ale skutečnost, že sem bude docházet a v následujících deseti týdnech pracovat, na ni začala doléhat až nyní.

Bylo to téměř jako sen.

Prošla hlavním vchodem a přes halu až k bezpečnostní bráně. Stráž ve službě vyhledala její jméno na seznamu návštěvníků a předala jí připínací identifikační kartičku. Řekla jí, aby výtahem sjela tři poschodí do malého auditoria.

Když Riley auditorium našla a vešla dovnitř, dostala balík pravidel, předpisů a informací, které si má později přečíst. Posadila se mezi dvacet dalších stážistů přibližně jejího věku. Věděla, že někteří z nich, stejně jako ona, nedávno absolvovali

univerzitu; jiní ještě studovali a na podzim se vrátí na univerzitu.

Většina ostatních stážistů byli muži a všichni byli dobře oblečení. Ve svém kostýmu, který si koupila v levném obchodě v Lantonu, se cítila poněkud nejistě. Byl to její nejlepší oblek a doufala, že vypadá dostatečně seriózně.

Zanedlouho se před sedícími stážisty objevil pečlivě ostříhaný muž středního věku.

Řekl, "Jsem asistentka ředitele Marion Connorivá, a mám na starosti letní FBI program pro stážisty. Všichni byste měli být velmi pyšní na to, že tu dnes jste. Jste výjimečná skupina vybraná z tisíců zájemců..."

Riley ztěžka polkla, zatímco skupině dál gratuloval.

Z tisíců zájemců!

Bylo to podivné. Pravda byla taková, že ona nikdy žádost nepodala. Byla prostě jen do programu vybrána přímo na škole.

Opravdu sem patřím?, přemýšlela.

Asistentka ředitele, Connorová, představila skupinu mladšímu agentovi - Hokeovi Gilmerovi, asistentovi školení, který Riley včera volal. Gilmer dal stážistům pokyn, aby vstali a zvedli svou pravou ruku, aby složili přísahu FBI.

Riley se zadržávala slova v hrdle, když začala hovořit...

"Já, Riley Sweenyová, slavnostně přísahám, že budu podporovat a bránit ústavu Spojených států proti všem nepřítelům, cizím i místním..."

Musela potlačit slzu a pak pokračovala.

Toto je skutečné, řekla si. Toto se opravdu děje.

Neměla ani ponětí, co na ni od tohoto okamžiku čeká.
Ale byla si jistá, že její život už nikdy nebude jako dřív.

*

Po obřadu Hoke Gilmer vzal studenty na dlouhou prohlídku budovy J. Edgara Hoovera. Riley byla více a více ohromena velikostí a komplexitou budovy a všemi různými aktivitami, které se zde děly. Byly zde různé posilovny, basketbalové hřiště, lékařská klinika, tiskárna, mnoho různých laboratoří a počítačových místností, střelnice a dokonce i márnice a autoopravna.

Byla z toho celá vylekaná.

Když prohlídka skončila, skupina se odebrala do kavárny v osmém patře. Když si Riley pokládala jídlo na ták, cítila se unavená - ne tak z mílí, které zde nachodila, ale ze všeho, co viděla a co se snažila vstřebat.

Kolik z toho, co zde viděla, bude moci na vlastní kůži zažít během svých následujících týdnů, které zde stráví? Chtěla se naučit vše, co jen může, tak rychle, jak to jen půjde.

A chtěla začít teď hned.

Jak svůj ták odnášela a přitom si hledala místo k sezení, měla pocit, jako že sem moc nepatří. Ostatní stážisté už si vytvářeli přátelství a seděli ve skupinách, vzrušeně si vyprávěli o dni, který zažili. Říkala si, že by si měla k některým z jejích nových mladých kolegů sednout, představit se a pár z nich poznat.

Ale věděla, že to nebude snadné.

Riley se vždy cítila, jako že nezapadá a vytvářet si nová

přátelství a zapadnout, to jí nikdy nebylo přirozené.

A právě teď se cítila ještě víc plaše než kdy předtím.

Byla to jen její představitivost, nebo se někteří ze stážistů na ni dívali a šeptali si o ní?

Rozhodla se sednout si sama, když vedle sebe zaslechla hlas.

“Vy jste Riley Sweeneyová, že ano?”

Otočila se a spatřila mladého muže, který na ni hleděl v auditoriu a během jejich prohlídky. Nemohla si pomoci a všimla si toho, jak neobvykle hezky vypadá - byl trochu vyšší než ona, robustní a atletický, měl krátké kudrnaté vlasy a příjemný úsměv. Jeho oblek vypadal draze.

“Ehm, ano,” řekla Riley a náhle se cítila ještě plašeji než předtím. “A vy...?”

“John Welch. Rád vás poznávám. Potřásl bych vám rukou, ale...”

Kývl na tácy, které oba nesli, a trochu se zasmál.

“Chtěla byste si ke mně přisednout?” zeptal se.

Riley doufala, že se nečervená.

“Jistě,” řekla.

Posadili se u stolu naproti sobě a začali jíst.

Riley se zeptala, “Jak to, že znáte mé jméno?”

John se rošťácky usmál a řekl, “To myslíte vážně?”

Riley byla zmatená. Zarazila se předtím, než chtěla vyslovit...

Ano, to myslím vážně.

John pokrčil rameny a řekl, “Skoro všichni tady ví, kdo jste.

Hádám, že by se dalo říct, že vás vaše pověst předchází.”

Riley pohlédla na ostatní studenty. A skutečně, někteří z nich na ni stále hleděli a šeptali si mezi sebou.

Riley si začínala uvědomovat...

Musí vědět o tom, co se stalo v Lantonu.

Ale kolik toho ví?

A je to dobře nebo špatně?

Rozhodně nepočítala s tím, že mezi stážisty bude mít už nějakou "reputaci". Z té myšlenky byla až extrémně rozpačitá.

"Odkud jste?" zeptala se.

"Tady z hlavního města," řekl John. "Na jaře jsem dokončil studium kriminologie."

"Na jaké škole?" zeptala se Riley.

John se trochu zarděl.

"Ehm - na univerzitě George Washingtona," řekl.

Riley při zmínce tak drahé vysoké školy vykulila oči.

Ten musí být bohatý, pomyslela si.

Také cítila, že on sám z toho má trochu divný pocit.

"No teda, kriminologii," řekla. "Já mám jenom psychologii. Jste oproti mně napřed."

John se zasmál.

"Oproti vám? Já myslím, že nejsem. Chci říct, že jste pravděpodobně jedinou stážistkou v tomto programu se skutečnou zkušeností z terénu."

Riley teď byla opravdu zaskočená.

Zkušeností z terénu?

O tom, co se na Lantonu přihodilo, nepřemýšlela jako o

“zkušenosti z terénu.“

John pokračoval, “Chci tím říct, že jste skutečně pomohla vystopovat a dopadnout opravdového sériového vraha. Nedokážu si představit, jaké to muselo být. Opravdu vám závidím.“

Riley se zamračila a odmlčela se. Nechtěla to říct, ale závist se zdála být naprosto neadekvátní emocí, která by popisovala, co prožila.

Co si John myslel, že se dělo během těch strašných týdnů v Lantonu? Měl ponětí, jaké to bylo najít těla dvou jejích nejlepších přítelkyň, s brutálně podřezanými krky?

Tušil, jak vyděšeně a zraněně se cítila - a také jak provinile? Stále ještě ji pronásledovaly vzpomínky na její spolubydlící, Trudy, která by byla stále ještě naživu, kdyby na ni Riley dávala lepší pozor.

A měl ponětí o tom, jak vyděšená byla, když ona sama padla do spárů vraha?

Riley upila ze svého nápoje a vidličkou si začal a hrát s jídlem. Pak řekla, “Já jsem... no, nebylo to takové, jaké si musíte myslet, že to bylo. Je to jenom něco, co se přihodilo.“

John se na ni podíval vážným pohledem.

“Je mi to líto,“ řekl. “Hádám, že o tom nechcete hovořit.“

“Možná někdy jindy,“ řekla Riley.

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Riley nechtěla být neslušná a tak se začala Johna vyptávat sama. Zdálo se, že se zdráhá hovořit o svém životě a rodině, ale Riley se podařilo něco z něj vytáhnout.

Johnovy rodiče byli oba úspěšní právníci, kteří se velmi

angažovali v politice hlavního města. To na Riley udělalo dojem - ne tolik Johnovo vlivné zázemí, ale jak si zvolil jinou cestu než všichni ostatní v jeho rodině. Místo toho, aby si vybral prestižní kariéru v oblasti práva nebo politice, John se oddal pokornému životu prosazování práva.

Skutečný idealista, pomyslela si Riley.

Uvědomila si, že ho porovnává s Ryanem, který se snažil vzdát se svého obyčejného života stát se úspěšným právníkem.

Samozřejmě, že Ryanovy ambice obdivovala. Byla to jedna z věcí, kterou na něm milovala. Ale také se nemohla ubránit obdivu Johna za jeho životní volbu.

Jak pokračovali v hovoru, Riley cítila, že se na ni John snaží zapůsobit.

On se mnou flirtuje, uvědomila si.

Byla tím trochu zaskočena. Její levá ruka byla na stole dobře viditelná, takže si jistě musel všimnout jejího nového zasnubního prstenu.

Měla by zmínit, že je zasnoubená?

Měla pocit, že by to vyznělo podivně - obzvlášť pokud by se v tom mýlila.

Možná se mnou vůbec neflirtuje.

John se začal brzy ptát zase Riley, obezřetně se držel dál od tématu vražd v Lantonu. Jako obvykle se Riley některým tématům vyhýbala - jejímu nedobrému vztahu s jejím otcem, dospívajících let plných rebelie a obzvlášť tomu, jak přihlížela smrti své matky, kterou zastřelili, když byla ještě malá holčička.

Riley také došlo, že, na rozdíl od Ryana nebo Johna, toho ona neměla o svých budoucích tužbách a nadějích mnoho co říci.

Co to o mně vypovídá?, zamyslela se.

Nakonec hovořila o svém rozvíjejícím se vztahu s Ryanem, a jak se zrovna včera zasnoubili - i když se rozhodla nezmínit, že je těhotná. V Johnově chování si žádné zvláštní změny ale nevšimla.

Hádám, že je takto přirozeně roztomilý, pomyslela si.

Ulevilo se jí při myšlence, že dělala ukvapené závěry a že s ní vlastně nikdy neflirtoval.

Je to milý chlap a už se těšila, že ho pozná ještě lépe. Vlastně si byla docela jistá, že John a Ryan by dobře vycházeli. Možná by se všichni mohli brzy sejít.

Když stážisté poobědvali, Hoke Gilmer je shromáždil a odvedl je o několik pater níže do velké šatny, která měla být v následujících deseti týdnech jejich centrálou. Mladší agent, který asistoval Gilmerovi, každému z nich jednu skříňku přiřadil. Poté si všichni stážisté sedli na židle ke stolům uprostřed místnosti a mladší agent začal rozdávat mobilní telefony.

Gilmer vysvětlil, “Brzy bude dvacáté první století a FBI se rádo drží nejnovější technologie. Letos nebudeme rozdávat pagery. Někteří z vás již mobilní telefony máte, ale my chceme, abyste pro účely FBI využívali telefony oddělené. Instrukce najdete ve vašem školícím balíčku.”

Pak se Gilmer zasmál a dodal, “Doufám, že se s nimi naučíte pracovat snáz než já.”

Někteří ze stážistů se usmáli, když si přebírali své nové

hračky.

Když Riley držela telefon v ruce, byl podivně malý. Byla zvyklá na větší domácí telefony a mobil nikdy předtím nepoužila. I když na Lantonu používala počítače a někteří z jejích přátel měli mobily, ona svůj ještě neměla. Ryan už měl jak počítač, tak mobil a někdy si Riley dobíral, že je staromódní.

To se jí moc nelíbilo. Pravda byla, že jediný důvod, proč už neměla počítač, byl, že si ho nemohla dovolit.

Tento vypadal téměř stejně jako ten Ryanův - velmi jednoduchý, s malou obrazovkou pro zprávy, číselníkem a třemi nebo čtyřmi dalšími tlačítky. I tak to byl divný pocit, že ještě stále nevěděla, jak z něj volat. Také věděla, že bude nezvyklé, když bude neustále k dostižení na telefonu, ať už bude kdekoli.

Připomněla si...

Začínám žít svůj nový život.

Riley si všimla, že skupina úředníků, většinou mužů, právě vstoupila do šatny.

Gilmer řekl, "Každý z vás budete během následujících týdnů pracovat se zkušeným zvláštním agentem. Začnou vás nejprve učit svou expertízu - jak analyzovat kriminální data, forenzní práci, práci na počítači a tak podobně. Nyní vás představíme a oni se postarají o ten zbytek."

Když mladší agent spároval každého ze stážistů s agenty, Riley si brzy uvědomila...

Je tu o jednoho agenta méně, než kolik je stážistů.

A opravdu, poté co stážisté odešli pryč se svými mentory,

Riley se ocitla bez svého vlastního mentora. Zmateně pohlédla na Gilmera.

Gilmer se pousmál a řekl, “Svého agenta najdete v hale v místnosti devatenáct.“

Riley s pocitem nejistoty opustila šatnu a procházela halou, dokud nenašla ten správný pokoj. Otevřela dveře a spatřila malého muže středního věku s mohutnou hrudí, sedícího na stole.

Když ho Riley poznala, zalapala hlasitě po dechu.

Byl to zvláštní agent Jake Crivaro - agent, se kterým pracovala v Lantonu, a který jí zachránil život.

KAPITOLA TŘETÍ

Riley se usmála, když poznala zvláštního agenta Jakea Crivara. Své dopoledne strávila s cizími lidmi, a tudíž ji velmi potěšilo spatřit tuto známou tvář.

Hádám, že by mě to nemělo překvapovat, pomyslela si.

Konec konců si vzpomněla na to, co jí tenkrát řekl v Lantonu, když jí předal její dokumenty k tomuto programu...

“Mám nárok jít do penze, ale možná ještě chvíli zůstanu, abych se začátky pomohl někomu, jako jsi ty.“

Určitě si zvlášť vyžádal, aby byl během stáže Rileyným mentorem.

Ale Rileyn úsměv se rychle vytratil, když si uvědomila...

On se neusmívá.

Ve skutečnosti agent Crivaro nevypadal dvakrát nadšeně, že ji vidí.

Stále sedící na stole, překřížil paže a pokýval směrem k nenápadnému, ale příjemně vyhlížejícímu muži kolem dvaceti, který stál poblíž. Crivaro řekl...

“Riley Sweeneyová, chci vám představit zvláštního agenta Marka McCuna, který je odtud z hlavního města. Je mým partnerem na případu, na kterém dnes pracuji.“

“Těší mě, že vás poznávám,“ řekl agent McCune s úsměvem.

“Nápodobně,“ odpověděla Riley.

McCune působil mnohem přátelštěji než Crivaro.

Crivaro si stoupl. “Máte velké štěstí, Sweeneyová. Zatímco jsou ostatní stážisté uvěznění uvnitř a učí se jak používat archivační skříně a sponky na papír, vy vyrazíte přímo do terénu. Právě jsem sem dorazil z Quantica, abych pracoval na drogovém případě. Budete pracovat s agentem McCunem a se mnou - právě se chystáme vyrazit na místo činu.“

Agent Crivaro odkráčel z místnosti ven.

Jak jej Riley a agent McCune následovali, Riley se zamyslela...

Oslovil mě “Sweeneyová.“

V Lantonu si zvykla na jeho oslovení “Riley.“

Riley zašeptala McCuneovi, “Zlobí se agent Crivaro kvůli něčemu?“

McCune pokrčil rameny a zašeptal jí, “Já jsem doufal, že to mi budete moct prozradit vy. Pracuji s ním dnes poprvé, ale slyšel jsem, že vy už jste s ním na nějakém případě pracovala. Říká se, že z vás byl dost nadšený. Povídá se, že je dost strohý. Jeho poslední partner byl vyhozen, víte.“

Riley téměř vyřkla...

No, vlastně nevím.

Crivaro se v Lantonu o žádném partnerovi nezmínil.

I když byl Crivaro tvrdý, nikdy by jej nenazvala “strohým.“ Vlastně jí připomínal spíše postavu otce - dost odlišujícího se od jejího vlastního otce.

Riley a McCune následovali Crivara k autu na parkovišti FBI. Nikdo nepromluvil slova, zatímco s nimi Crivaro zamířil ven z

budovy a pokračoval severně ulicemi hlavního města.

Riley začala přemýšlet, zda Crivaro někdy vysvětlí, co mají dělat, až se dostanou tam, kam míří.

Dorazili do ošuntělého sousedství. Ulice lemovaly řady domů, o kterých si Riley myslela, že musely být kdysi krásné, ale nyní byly strašně zpustlé.

Agent Crivaro na ni za jízdy promluvil.

“Bratři Jaden a Malik Madisonovi z tohoto sousedství pár let řídili obchod s drogami. I se svým gangem bezostyšně prodávali přímo na ulici, jako by šlo o nějaký otevřený obchod. Místní poldové nemohli podniknout vůbec nic, aby je zastavili.“

“Proč ne?“ Zeptala se Riley.

Crivaro řekl, “Gang poldy sledoval. A taky celé sousedství dost zastrašovali - střelbou a takovými věcmi. Pár děcek bylo zastřeleno, když jen tak postávali, kde neměli. Nikdo neměl odvahu promluvit s poldy o tom, co se dělo.“

Crivaro se rozhlížel po řadě domů a pokračoval.

“Před pár dny zavolali na pomoc FBI. Zrovna dnes ráno se tajným agentům podařilo zatknout Jadena. Jeho bratr Malik je stále na svobodě a gang se rozprchl. Nebude snadné je najít. Ale díky tomu zatčení se nám podařilo získat povolení k prohlídce domu, ze kterého pracovali.“

Riley se zeptala, “Pokud je gang stále na svobodě, nezačnou zase znovu?“

McCune řekl, “Tady je příležitost pro místní poldy, kteří mohou konečně něco podniknout. Založí si svou vlastní ‘mini

stanici' přímo tady na chodníku - piknikový stůl a židle s pár uniformovanými úředníky. A budou pracovat s místními lidmi na tom, aby se to tu neobjevilo znovu.“

Riley se málem zeptala...

Cožpak jednoduše nezačnou zase v jiném sousedství?

Ale věděla, že je to hloupá otázka. Samozřejmě, že gang začne znovu zase někde jinde - tedy pokud nebudou chyceni. A poldové a FBI budou muset začít zase od začátku. To byla podstata této práce.

Crivaro zastavil auto a ukázal na nejbližší dům.

“V tomhle domě už probíhá prohlídka,“ řekl. “A my jsme tu od toho, abychom pomohli.“

Jak vystoupili z auta, Crivaro zahýbal přísně prstem na Riley.

“Námi mám na mysli agenta McCunea a mne. Vy jste tu od toho, abyste se dívala a učila se. Takže k čertu zůstaňte stranou. A ničeho se nedotýkejte.“

Riley při jeho proslovu zamrazilo. Ale poslušně přikývla.

Uniformovaný polda, stojící mezi dveřmi, je odvedl dovnitř. Riley okamžitě spatřila rozsáhlou rozběhlou operaci. Úzká chodba praskala ve švech místními poldy a agenty v FBI vestách. Uprostřed místnosti hromadili zbraně a pytle s drogami.

Crivaro vypadal potěšeně. Jednomu z mužů od FBI řekl, “Vypadá to, že jste tady narazili na zlatou žílu.“

Muž od FBI se zasmál a pronesl, “Jsme si dost jistý, že to je teprve začátek. Někde tady musí být hodně peněz, jen jsme je ještě nenašli. V domě, jako je tento, se mohou schovávat kdekoli.“

Naši chlapci si prochází dům centimetr po centimetru.“

Riley následovala Crivara a McCunea po schodech nahoru do druhého patra.

Nyní mohla vidět, že tento dům, a nejspíš i ty domy v jeho okolí, byly mnohem větší, než jak působily zvenčí. I když byl dům úzký, byl dlouhý a chodbu lemovalo mnoho místností. Vedle viditelných dvou pater se Riley domnívala, že disponuje také podkrovím a sklepem.

Nahoře na schodech se dva agenti, kteří vyšli z jednoho z pokojů, málem střetli s Crivarem.

“Tam nic není,“ řekl jeden z agentů.

“Jste si jistí?“ zeptal se Crivaro.

“Prohledali jsme jej odshora dolů,“ potvrdil druhý agent.

A pak hlas z místnosti naproti chodbě zavolal...

“Hele, já myslím, že jsem tu něco našel!“

Riley následovala Crivara McCunea napříč chodbou. Než s nimi vešla do místnosti, Crivaro natáhl ruku a zastavil ji.

“Ho, ho,“ řekl jí. “Můžete se dívat odtud z chodby.“

Riley zůstala stát přede dveřmi a sledovala dva muže prohledávající místnost. Ten, který na Jakea zavolal, stál vedle čtvercového tvaru na stěně.

Řekl, “Zdá se, že tu býval kuchyňský výtah. O co se chcete vsadit, že uvnitř něco najdeme?“

“Rozbij to,“ řekl Crivaro.

Riley udělala krok vpřed, aby viděla, co dělají.

Jake k ní vzhlédl a zakřičel...

“Hele, Sweeneyová. Co jsem vám právě řekl?”

Riley se chystala vysvětlit, že neměla v úmyslu vstoupit dovnitř, když Jake poldovi nařídil...

“Zavři ty zatracené dveře.“

Dveře se zabouchly přímo před Rileyným obličejem. Riley stála v chodbě s pocitem šoku a studu.

Proč je na mě agent Crivaro tak naštvaný?, přemítala.

V místnosti se ozýval hlasitý rámus. Znělo to jako by někdo páčidlem odlamoval stěnu, kde býval kuchyňský výtah. Riley si přála, aby se mohla dívat, ale pokusit se znovu otevřít dveře bylo nemyslitelné.

Prošla chodbou do pokoje na druhé straně, o kterém se agenti předtím zmínili, že byl již prohledán. Židle i nábytek byl převrácený a koberec byl nahrnutý, jak jej zvedli a pak znovu pohodili.

Riley tam byla sama, přešla od okna, ze kterého bylo vidět na ulici.

Venku viděla pár lidí, kteří se rychle pohybovali, jako by někam spěchali.

Venku se necítí v bezpečí, uvědomila si. Přišlo jí to neskutečně smutné.

Přemýšlela, jak dlouho už jejich sousedství není příjemným místem k žití.

Také přemítala nad tím...

Jestli se jim daří věci měnit?

Riley se pokusila představit si zdejší život poté, co se zde

objeví “mini stanice“, kterou agent McCune zmiňoval. Budou se sousedé opravdu cítit bezpečněji jen proto, že pár poldů postaví piknikový stoleček?

Riley si povzdechla, když viděla, jak pár lidí ze sousedství pospíchá dál.

Uvědomila si, že si klade nesprávnou otázku.

Nejde tu o žádné “my“ - alespoň ještě ne.

Do téhle operace nebyla vůbec zahrnuta. A vypadalo to, že v ní agent Crivaro rozhodně nemá žádnou důvěru.

Odvrátila se od okna a zamířila zpět ke dveřím. Jak překročila nahrnutý koberec, zaregistrovala pod nohama podivný zvuk. Zastavila se a chvíli tam jen tak stála. Pak podpatky zaťukala o podlahu.

Na místě, kde stála, zněla podlaha podivně dutě.

Přešla k okraji koberce a odtáhla ho, aby obnažila kousek podlahy.

Nespatřila nic nezvyklého, jen obyčejnou dřevěnou podlahu.

Hádám, že se mi to jen zdálo, pomyslela si.

Vzpomněla si na to, co jeden z agentů řekl, když z této místnosti vyšel.

“Prohledali jsme to od střechy až po sklep.“

Určitě neměla šanci najít něco, čeho by si třeba agenti FBI nevšimli.

Přesto si ale byla jistá, že zaslechla něco divného. Byla by to nezaznamenala, kdyby s ní byl v místnosti ještě někdo jiný. Všimla si toho jen proto, že zde bylo ticho.

Ukročila pár kroků stranou a znovu podpatkem zaťukala do podlahy. Podlaha zase zněla bytelně. Pak se ohnula a klouby na ruce zaťukala na místo, které se jí předtím zdálo duté.

A opravdu, znělo zde dutě. Neviděla sice místo, které by se dalo otevřít, ale...

Ráda bych věděla...

Viděla, že jedno prkno bylo kratší, než ta ostatní. Na konci mělo tmavou skvrnu, která vydala jako běžný suk.

Riley prstem na skvrnu zatlačila.

Málem vyskočila z kůže, když prkno na jednom konci trochu vyskočila.

Já něco našla!, pomyslela si.

Já opravdu něco našla!

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley zatáhla za konec prkna, které trochu vyskočilo.

Celé prkno se uvolnilo. Položila jej stranou.

A opravdu, pod prknem se objevil prostor.

Riley se podívala zblízka. Pod prkny se objevily zastrčené balíky bankovek.

Vykřikla, “Agente Crivaro! Něco jsem našla!”

Zatímco čekala na odpověď, Riley zahlédla vedle balíků peněz ještě něco jiného. Byl to kraj plastového předmětu.

Riley se pro předmět natáhla a zvedla jej.

Byl to mobilní telefon - jednodušší model než ten, který před chvílkou obdržela ona. Uvědomila si, že to musí být jeden z těch předplacených typů, přes který nelze dohledat majitele.

Slepý telefon, pomyslela si. To musí být pro drogový obchod velmi užitečné.

Náhle od dveří zaslechla vykřiknout hlas...

“Sweeneyová! Co si sakra myslíte, že děláte?”

Riley se otočila a spatřila agenta Crivara s rozhořčeně rudou tváří. Agent McCune přispěchal hned v závěsu.

Ukázala nalezený telefon a řekl, “Něco jsem našla, agente Crivaro.”

“To vidím,” řekl Crivaro. “A všude na tom jsou teď vaše otisky. Dejte mi tu věc.”

Riley podala telefon Crivarovi, který jej vzal zlehka palcem a

ukazováčkem a vložil jej do plastového sáčku pro důkazy. Viděla, že jak on, tak agent McCune mají na rukou rukavice.

Cítila, jak se studem zarděla.

To jsem vážně zpackala.

McCune si klekl a zahleděl se do prostoru pod podlahou.

Řekl, "Hele, agente Crivaro! Podívejte se na tohle!"

Crivaro si klekl vedle McCunea, který řekl, "To jsou ty peníze, které jsme hledali po celém domě."

"To tedy jsou," řekl Crivaro.

Crivaro se otočil k Riley a vyštěkl...

"Dotkla jste se těchto peněz?"

Riley zatřásla hlavou.

"Jste si jistá?" Zeptal se Crivaro.

"Jsem si jistá," řekla Riley bázkivě.

"Jak jste to našla?" Tázal se Crivaro a ukázal na otvor.

Riley pokrčila rameny a řekla, "Jen jsem tudy šla a zaslechla jsem pod nohama dutý zvuk, tak jsem odhrnula koberec a -"

Crivaro ji přerušil, "A trhla jste s tímhle prknem."

"No, s ničím jsem vlastně netrhala. Jenom vyskočilo, když jsem se dotkla určitého místa."

Crivaro se zamračil, "Vy jste se ho dotkla. A toho telefonu taky. Nemůžu tomu uvěřit. Na všem jsou vaše otisky prstů."

Riley zakoktala, "Já - já se omlouvám, pane."

"To byste sakra taky měla," řekl Crivaro. "Dostanu vás odtud ještě předtím, než zpackáte něco dalšího."

Vstal z podlahy a oprášil si ruce.

Řekl, “McCune, dohlédněte na to, ať prohledávací tým pracuje dál. Až budete hotovi na tomto patře, pokračujte v podkroví. Nemyslím si, že najdeme ještě něco jiného, ale musíme být pečliví.“

“Provedu, pane,” řekl McCune.

Crivaro vedl Riley zpět po schodech dolů a ven ke svému autu. Jak odjížděli pryč, Riley se zeptala, “Vracíme se zpátky na ředitelství?”

“Dnes ne,” odpověděl Crivaro. “Možná už nikdy. Kde bydlíte? Odvezu vás domů.“

Její hlas se zalykal emocemi, když mu Riley diktovala adresu.

Jak v tichosti ujížděli, Riley se ocitla v myšlenkách na Crivara, který jí byl tenkrát na Lantonu uchvácen, a jak jí říkal...

“FBI potřebuje mladé lidi, jako jste vy - obzvláště ženy. Byla by z vás obzvláště dobrá agentka.“

Jak se věci změnily!

A ona věděla, že to nebylo jenom kvůli jejím chybám. Crivaro se k ní choval chladně od začátku dne.

Právě nyní si Riley přála, aby něco řekl - cokoli.

A tak se směle zeptala, “Našel jste něco v tom druhém pokoji na druhém konci chodby? Myslím tam, kde byl ten kuchyňský výtah?”

“Vůbec nic,” odpověděl Crivaro.

Znovu se rozhostilo ticho. Riley začínala být nyní zmatená.

Věděla, že udělala ohromnou chybu, ale...

Co jsem měla dělat?

V tom pokoji měla intuitivní pocit, že tam něco prostě je.

Měla ten pocit prostě ignorovat?

Odhodlala se a řekla...

“Pane, já vím, že jsem to zpackala, ale cožpak jsem tam nenašla něco důležitého? Čtyři agenti ten pokoj prohledali a toho místa si nevšimli. Vy jste hledali peníze a já jsem je našla. Našel by je někdo jiný, kdybych je nenašla já?”

“O to nejde,“ řekl Crivaro.

Riley potlačila nutkání zeptat se...

Tak o co jde?

Crivaro dál pár minut řídil v rozmrzelé naštvanosti. Pak tichým a zahořklým hlasem řekl, “Musel jsem zatahat za mnoho provázků, abych vás do tohoto programu dostal.”

Znovu se rozhostilo ticho. Ale Riley v těchto slovech objevila skrytý význam. Začala si uvědomovat, že Crivaro skutečně usiloval o to, aby ji do programu dostal a taky aby se stal jejím mentorem. A pravděpodobně tím některé své kolegy naštvál, možná tím, že vyřadil kandidáty na stáž, kteří se zdáli být slibnější než Riley.

Teď když o tom tak přemýšlela, začalo Crivarovo chladné jednání dávat smysl. Nechtěl jí projevit ani tu sebemenší náklonnost. Ve skutečnosti dělal pravý opak. Spoléhal na to, že prokáže svou hodnotu, aniž by ji k tomu musel pobízet a navzdory pochybnostem a odmítání jejich kolegů.

A z pohledů a šepotu, kterého si během dne mezi stážisty všimla, usoudila, že Crivarovi kolegové nebyli jediní, kteří se k ní

stavěli odmítavě. Měla před sebou ohromnou horu, kterou bude muset zdolat, aby dosáhla alespoň mírného úspěchu.

A to všechno pokazila během jediného odpoledne, jedinou pitomou chybou. Crivaro měl dobrý důvod být našťvaný a zklamaný.

Dlouze a pomalu se nadechla a řekla...

“Je mi to líto. Už se to nebude opakovat.“

Crivaro chvíli neodpovídal.

Nakonec řekl, “Hádám, že chcete druhou šanci. No, řeknu vám, že FBI moc druhé šance nedává. Můj poslední partner za podobnou chybu ztratil práci - a rozhodně si to zasloužil. Taková chyba musí mít následky. Někdy se případ zkazí a viník navždy zmizí. Někdy to někoho stojí život. Může vás to stát váš vlastní život.“

Crivaro na ni zamračeně pohlédl.

“Tak co si myslíte, že bych měl udělat?“ zeptal se.

“Já nevím,“ řekla Riley.

Crivaro zakroutil hlavou. “Já to taky nevím. Možná bychom se na to oba měli vyspat. Musím se rozhodnout, zda jsem se o vašich schopnostech nemýlil. A vy se musíte rozhodnout, zda opravdu máte to, co potřebujete, abyste v tomto programu zůstala.“

Riley náhle ucítila v krku knedlík a oči ji štípaly, že z toho začala mrkat.

Nebreč, nakázala si.

Pláč byl jedinou věcí, o které si byla jistá, že by stávající situaci ještě zhoršila.

KAPITOLA PÁTÁ

Stále opářená z Crivarova kárání, Riley dorazila domů celé dvě hodiny před Ryanem. Když se Ryan vrátil, zdálo se, že je překvapený, že ji vidí doma tak brzy, ale byl až příliš nadšený ze svého dne, než aby si všiml, jak je smutná.

Ryan se s pivem posadil ke kuchyňskému stolu, zatímco Riley ohříval těstoviny se sýrem. Viděla, že je pořádně nabuzený ze všeho, čemu se věnoval v právnické firmě a že je celý dychtivý, aby jí o tom vyprávěl. Snažila se na něj soustředit.

Dostal víc odpovědností, než doufal - rozsáhlé analýzy a průzkum, sepisování záznamů, příprava na soudní spor a další úkony, kterým Riley sotva rozuměla. Dokonce bude zítra poprvé v soudní síni. Bude sice jenom asistovat právníkům, ale pro něj to představuje velký krok vpřed.

Ryan jí připadal nervózní a trochu vystrašený, ale především radostí bez sebe.

Když se posadili k večeři a začala jíst, snažila se Riley usmívat. Chtěla se z jeho úspěchů těšit.

Nakonec se Ryan zeptal...

“No teda, pořád mluvím jen já. A co ty? Jaký jsi měla den?”

Riley ztěžka polkla.

“Mohlo to být lepší,” řekla. “Vlastně to bylo docela zlé.”

Ryan se natáhl přes stůl pro její ruku a uchopil ji s výrazem vážné obavy.

“To je mi líto,” řekl. “Nechceš si o tom promluvit?”

Riley přemýšlela, jestli by pak nabyla lepšího pocitu.

Ne, jen mě to rozbřečí.

A kromě toho by Ryan nebyl nejspíš rád, že byla dnes v terénu.

Oba si byli jisti, že svou stáž absolvuje v bezpečí uvnitř budovy.

Ne, že bude vystavena skutečnému nebezpečí...

“Raději bych to nerozebírala,” řekla Riley. “Ale vzpomínáš si na zvláštního agenta Crivara, toho chlápka od FBI, který mi v Lantonu zachránil život?”

Ryan přikývl.

Riley pokračovala, “No, on má být mým mentorem. Ale teď má pochyby o tom, zda bych se programu měla vůbec zúčastnit. A... hádám, že já mám pochyby taky. Možná, že celá tahle věc byla velká chyba.”

Ryan jí stiskl ruku, ale neříkal nic.

Riley si přála, aby promluvil. Ale co by podle ní měl říci?

Co očekávala, že řekne?

Ryan koneckonců nebyl od samého začátku příliš nadšený z Rileyiny účasti na programu. Nejspíš by měl radost z toho, kdyby z programu vypadla - nebo dokonce kdyby byla vyhozena.

Nakonec Ryan řekl, “Poslyš, třeba není nevhodnější doba, aby ses toho zúčastnila. Chci říct, jsi těhotná, právě jsme se sem přistěhovali a já právě začínám u Parsons a Rittenhouse. Možná bys měla počkat, dokud - “

“Čekat dokud co?” Tázala se Riley. “Dokud se nastanu matkou, která pečuje o dítě? A to bude jako fungovat jak?”

Rileyn hořký tón Ryana překvapil. A i samotnou Riley její vlastní hlas zaskočil.

“Omlouvám se,“ řekla. “Nechtěla jsem, aby to tak vyznělo.“

Ryan řekl tiše, “Riley, ty budeš matka, která se stará o dítě. My budeme rodiče. To je realita, se kterou se musíme oba dva vyrovnat, ať už se účastníš letní stáže nebo ne.“

Riley se nyní velmi bránila slzám. Budoucnost byla tak rozmazaná a tajemná.

Zeptala se, “Co budu dělat, když nebudu v programu? Nemůžu tady sedět v bytě jen tak, celý den.“

Ryan mírně pokrčil rameny.

“No, můžeš si třeba najít práci a pomoci s výdaji. Možná nějakou práci na dobu určitou - něco, co můžeš snadno opustit, když tě to unaví. Máš před sebou celý svůj život. Máš spoustu času na to vyřešit si, čemu se chceš skutečně věnovat. Ale zanedlouho bych mohl být dostatečně úspěšný a ty nebudeš muset pracovat, když nebudeš chtít.“

Oba se na chvíli odmlčeli.

Pak Riley řekla, “Takže si myslíš, že bych to měla vzdát?“

“Co si myslím já je jedno,“ řekl Ryan. “Je to tvoje rozhodnutí. A ať se rozhodneš jakkoli, udělám, co budu moci, abych tě podpořil.“

Po zbytek večere už toho moc neřekli. Když dojedli, chvíli se dívali na televizi. Riley se na program nemohla soustředit. Stále myslela na to, co jí řekl agent Crivaro...

“Musíte se rozhodnout, jestli skutečně máte předpoklady pro

to, abyste v tomto programu zůstala.“

Čím více o tom Riley přemýšlela, tím víc pochyb a nejistoty pociťovala.

Nakonec už nešlo jenom o ni samotnou. Byl tu Ryan, miminko a dokonce agent Crivaro.

Vzpomněla si ještě na něco jiného, co ji její mentor řekl...

“Musel jsem zatahat za mnoho provázků, abych vás do tohoto programu dostal.“

A když si ji Crivaro v programu nechá, nebude jeho život o nic snazší. Pravděpodobně bude čelit tvrdé kritice od kolegů, kteří si myslí, že tam Riley nepatří, obzvlášť když nenaplnuje jeho představy.

A dnes jeho představy určitě nenaplnila.

Ryan se šel nakonec osprchovat a odešel do postele. Riley seděla na pohovce a pokračovala ve zvažování jejích možností.

Nakonec vzala do ruky notes a začala psát výpověď Hoke Gilmerovi, vedoucímu školení. Byla překvapená, že s každou další větou se cítí líp a líp. Když byla u konce, nabyla pocit, jako by z ní někdo odstranil velké břímě.

Toto je ta správná volba, pomyslela si.

Naplánovala si, že zítra ráno vstane brzy, poví Ryanovi o svém rozhodnutí, přepíše si dopis na jeho počítači, pak jej vytiskne a zašle ho ranní poštou. Také agentovi Crivarovi zavolá, určitě se mu velmi uleví.

Nakonec si šla lehnout a měla ze všeho mnohem lepší pocit. Tu noc se jí usínalo lehce.

Riley se ocitla, jak vchází do budovy J. Edgara Hoovera.

Co tady dělám?, přemýšlela.

Pak si všimla, že v ruce drží svůj zápisník a v něm sepsanou výpověď.

Oh, ano, uvědomila si.

Přišla jsem ho doručit agentovi Gilmerovi osobně.

Výtahem sjela tři poschodí, potom zamířila do auditoria, kde se včera stážisté shromáždili.

K jejímu zděšení všichni stážisté seděli v auditoriu a sledovali každý její pohyb. Agent Gilmer stál v přední části auditoria a hleděl na ni s překříženými pažemi.

“Co chcete, Sweeneyová?” Zeptal se Gilmer a zněl výrazně příkřeji než včera, když ke skupině hovořil.

Riley pohlédla na stážisty, kteří na ni v tichosti hleděli, s vyčítavým výrazem ve tváři.

Poté Gilmerovi řekla, “Nebudu vás okrádat o čas. Jen vám chci dát tohle.”

Předala mu žlutý zápisník.

Gilmer zvedl své brýle na čtení, aby do něj nahlédl.

“Co je to?” zeptal se.

Riley otevřela ústa, aby vyslovila...

“To je moje výpověď z účasti na programu.”

Ale místo toho jí z úst vyšla jiná slova...

“Já, Riley Sweeneyová, slavnostně přísahám, že budu podporovat a bránit ústavu Spojených států...”

K jejímu zděšení si uvědomila...

Recituji přísahu FBI.

A zdálo se, že se nemůže zabrzdit.

“... že budu věřit a budu věrná...”

Gilmer ukázal na zápisník a znovu se zeptal...

“Co je tohle?”

Riley stále ještě chtěla vysvětlit, co to je, ale z úst jí stále vycházela jen slova přísahy...

“... přísahám ze svobodné vůle, bez jakýchkoli výhrad...”

Gilmerův obličej se transformoval do zcela jiné tváře.

Byl z něj Jake Crivaro a vypadal velmi naštvaně. Zamával jí s jejím zápisníkem před obličejem.

“Co je tohle?” zabručel.

Riley byla překvapená, že tam není vůbec nic napsáno.

Všechny ostatní stážisty slyšela hlasitě mumlat, opakovali stejnou přísahu, ale zmatenou změť hlasů.

Mezitím byla téměř na konci přísahy...

“... budu dobře a věrně plnit úkoly dané úřadem, do kterého se chystám vstoupit. K tomu mi dopomáhej bůh.”

Zdálo se, že Crivaro teď pění.

“Co je k čertu tohle?” řekl a ukázal na prázdný žlutý papír.

Riley se mu to snažila vysvětlit, ale slova nepřicházela.

Riley otevřela oči, když zaslechla neznámé bzučení.

Ležela v posteli vedle Ryana.

Byl to sen, uvědomila si.

Ale ten sen určitě něco znamenal. Vlastně znamenal úplně všechno. Složila přísahu a nemohla ji jen tak vymazat. Což

znamenal, že nemůže z programu odejít. Nebyl to právní problém. Bylo to osobní. Byl to princip.

Ale co když mě vykopnou?

Co budu dělat pak?

Mezitím přemýšlela - co to bylo za zvonění, co se pořád dokola opakovalo?

Stála napůl spící, Ryan zabručel a zamumlal...

“Zvedni ten tvůj zatracený telefon, Riley.“

Pak si Riley vzpomněla na mobil, který včera dostala v budově FBI. Štrachala na nočním stolku, dokud ho nenašla, pak se vyhrabala z postele, nesla ho ven z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Chvíli jí trvalo, než přišla na to, jakým tlačítkem hovor přijmout. Když konečně uspěla, zaslechla známý hlas.

“Sweeneyová? Vzbudil jsem vás?“

Byl to agent Crivaro, znějící ne příliš přátelsky.

“Ne, samozřejmě, že ne,“ řekla Riley.

“Lhářko. Je pět ráno.“

Riley si zhluboka povzdechla. Uvědomila si, že se jí udělalo zle od žaludku.

Crivaro řekl, “Jak dlouho vám potrvá, než se vzbudíte a obléknete se?“

Riley chvíli přemýšlela a pak řekla, “Hm, patnáct minut, hádám.“

“Budu tam za deset. Sejdeme se před vaším domem.“

Crivaro bez dalšího slova zavěsil.

Co chce?, přemítala Riley.

Přijede sem osobně, aby mě vyhodil?

Náhle ji zachvátila vlna nevolnosti. Věděla, že to je ranní nevolnost - nejhorší, jakou kdy zatím během svého těhotenství zažila.

Zaskučela a pomyslela si...

Přesně to, co teď potřebuji.

Pak spěchala do koupelny.

KAPITOLA ŠESTÁ

Když Jake Crivaro zastavil před budovou, Riley Sweeneyová už čekala venku. Když nasedla do auta, Jake si všiml, že vypadá dost bledě.

“Je vám špatně?” zeptal se.

“Jsem v pořádku,” řekla Riley.

Nevypadá v pořádku, pomyslel si Jake. A taky nezní moc dobře.

Jake přemýšlel, jestli včera večer nebyla na párty. Tihle mladí stážisté to tak dělávali. Nebo se možná dost napila doma. Rozhodně se zdála být demotivovaná, když ji včera večer odvezl - a nebylo divu, poté, co všechno jí řekl. Možná se pokoušela zapít svůj smutek.

Jake doufal, že jeho chráněnka není příliš zklamaná na to, aby fungovala.

Když se rozjel, Riley se zeptala...

“Co budeme dělat?”

Jake chvíli váhal.

Pak řekl, “Podívejte se, dneska začneme od začátku.”

Riley se na něj podívala s trochu překvapeným výrazem.

Pokračoval, “Pravda je, že to, co jste včera provedla - nebyl až takový průšvih. Našla jste drogové peníze Madisonů. A ten tajný telefon se ukázal jako dost užitečný. Bylo na něm spoustu užitečných čísel, což poldům umožnilo dostat pár členů gangu

- včetně Malika Madisona, bratra, který byl stále na svobodě. Bylo od nich hloupé koupit si předplacený telefon a nevyhodit ho, když ho už nepotřebovali. Ale hádám, že si nemysleli, že ho někdo najde.“

Pohlédl jejím směrem a dodal, “Mýlili se.“

Riley na něj jen hleděla, jako by nemohla pochopit, co říká.

Jake odolal nutkání říci...

“Je mi to opravdu líto, že jsem na vás byl tak tvrdý.“

Místo toho řekl, “Ale musíte se řídit pravidly. A musíte respektovat proces.“

“Rozumím,“ řekla Riley unaveně. “Díky, že jste mi dal další šanci.“

Jake si zabručel pod vousy. Připomněl si, že tu holku nechce moc povzbuzovat.

Měl ale špatný pocit z toho, jak s ní včera jednal.

Přemrštěně reaguji, pomyslel si.

Naštval některé kolegy v Quanticu, když se Riley snažil dostat do programu. Obzvláště jeden agent, Toby Wolsky, chtěl dostat svého synovce Jordana do letní stáže, ale Jake tam místo něj dosadil Riley. Dal všanc svou nezanedbatelnou pověst a několikrát využil laskavost, kterou mu druzí dlužili.

Jake neměl o agentu Wolskym moc dobré mínění a neměl důvod si myslet, že jeho synovec má zajímavý potenciál. Ale Wolsky měl přátele v Quanticu, kteří z Jakea teď neměli velkou radost.

Jistým způsobem Jake dokázal pochopit, proč.

Podle jejich informací byla Riley jen obyčejnou studentkou psychologie, kterou nikdy ani nenapadlo věnovat se prosazování práva.

A pravdou bylo, že Jake o ní toho víc také nevěděl - kromě toho, že zažil v akci její instinkt, blízko a na vlastní oči. Živě si vzpomínal na to, jak pohotově pochopila vrahovy myšlenky v Lantonu, k čemuž potřebovala jen nepatrný koučink. Kromě sebe samého se Jake zřídkakdy setkal s někým s podobnými instinkty - vnitřními pocity, kterým by rozuměla jen hrstka agentů.

Samozřejmě, že nemohl ignorovat možnost, že co předvedla na Lantonu, bylo trochu víc než šťastná náhoda.

Možná dnes nabude lepší představu o tom, co dokáže.

Riley se znovu tázala...

“Co budeme dělat?”

“Jedeme na místo vraždy,” řekl Jake.

Nechtěl jí říci nic dalšího, dokud tam nedorazí.

Chtěl vidět její reakci na skutečně bizarní situaci.

A z toho co slyšel, je toto místo vraždy jedno z nejbizarnějších. Nedávno mu kvůli tomu volali a stále ještě nemohl uvěřit tomu, co mu o tom vyprávěli.

Hádám, že uvidíme, co uvidíme.

*

Riley přemýšlela o tom, že už se na cestě s agentem Crivarem cítí o trochu lépe.

Přála si, aby jí prozradil, o co jde.

Řekl, že se jedná o místo vraždy.

To je víc, než co během letního programu očekávala - a už vůbec ne během druhého dne. Včerejšek byl sám o sobě dost neočekávaný.

Nebyla si jistá, jaké z toho má pocity.

Ale byla si dostatečně jistá, že Ryanovi by se to rozhodně nelíbilo.

Uvědomila si, že Ryanovi stále ještě neprozradila, že pracuje pod vedením Jakea Crivara. Ryan by s tím taky nesouhlasil. Ryan Crivarovi nedůvěřoval od samého začátku, obzvláště díky způsobu, jakým Riley pomohl nahlédnout do vrahovy mysli.

Vzpomněla si, co Ryan řekl o jedné z těch epizod...

“Chceš mi říct, že chlápek od FBI - Crivaro - si pohrával s tvou myslí? Proč? Jen pro srandu?”

Samozřejmě, že Riley věděla, že to Crivaro nedělal “jen tak pro srandu.”

Myslel to smrtelně vážně. Takové zážitky byly naprosto nezbytné.

Umožnily nakonec polapit vraha.

Ale co se na mě chystá teď?, přemítala Riley.

Crivaro se choval záměrně tajemně.

Když zaparkoval vůz na ulici s domy na jedné straně a otevřeným polem na druhé, spatřila poblíž právě parkující vozy policie a úřední dodávku.

Než vystoupili z auta, Crivaro zavrtěl prstem a řekl jí...

“Teď si zapamatujte ta ztracená pravidla. Ničeho se

nedotýkejte. A nehovořte, pokud k tomu nebudete vyzvána. Jste zde jen proto, abyste nás ostatní pozorovala při práci.“

Riley přikývla. Ale něco v Crivarově hlase jí naznačovalo, že od ní očekává něco trochu víc, než jen v tichosti přihlížet.

Přála si, aby věděla, co to něco víc je.

Riley a Crivaro vystoupili z auta a kráčeli směrem k poli. Bylo poseté odpadky, jako by se zde nedávno konala nějaká veřejná událost.

Poblíž stromů a keřů stáli další lidé, někteří z nich měli na sobě policejní uniformy. Rozsáhlý prostor kolem nich byl vymezený žlutou policejní páskou.

Když se Riley s Crivarem ke skupině přiblížili, uvědomila si, že křoviny něco skrývají.

Když to Riley spatřila, zalapala po dechu.

Udělal se jí znovu špatně od žaludku.

Na zemi ležel mrtvý cirkusový klaun.

KAPITOLA SEDMÁ

Riley se tak motala hlava, že se obávala, že omdlí.

Podařilo se jí udržet na nohou, ale pak dostala strach, že bude zvracet jako doma v bytě.

Toto nemůže být skutečné, pomyslela si.

To musí být noční můra.

Poldové a další lidé postávali kolem těla, které bylo oděné do úplného kostýmu klauna. Oblek byl nadýchaný a v zářivých barvách a namísto knoflíků měl ohromné bambule. Oděv doplňovaly boty v nadrozměrné velikosti.

Děsivá bílá tvář měla namalovaný bizarní úsměv, rudý nos a přehnaně zvýrazněné oči a obočí. Obličej ohraničovala ohromná červená paruka. Vedle těla byla nahromaděná nepromokavá celta.

Riley došlo, že tělo patří ženě.

Když se jí vyjasnily myšlenky, všimla si zvláštního a nepříjemného pachu. Když se rozhlédla po okolí, pochybovala, že pach pochází od těla - nebo alespoň ne výhradně. Všude kolem byly poházené odpadky. Ranní slunce vytahovalo pach lidských ostatků.

Muž v bílé bundě klečel vedle těla a pečlivě jej studoval. Crivaro jej představil jako Victora Dahla, lékařského znalce hlavního města.

Crivaro zakroutil hlavou a řekl Dahlovi, “Tohle je ještě

podivnější, než jsem čekal.“

Dahl si stoupl a řekl, “Jo, podivný. A je to stejné jako ta předchozí oběť.“

Riley si pomyslela...

Předchozí oběť?

Před touto vraždou byl také zabit nějaký klaun?

“Dostal jsem informace teprve před nedávnem,“ řekl Crivaro Dahlovi a poldům. “Možná můžete předat informace tady mému nováčkovi a říci jí, o co tu jde. Já sám o tomhle případu nemám dost informací.“

Dahl pohlédl na Riley a chvíli přemítal. Riley přemýšlela, jestli vypadá tak zle, jak se cítí. Ale pak se lékařský expert pustil do vysvětlování.

“V sobotu ráno bylo v uličce za divadlem nalezeno tělo. Oběť byla mladá žena jménem Margo Birch - a byla oblečená dost podobně jako tato oběť. Poldům došlo, že to byla podivná vražda, jako žádná jiná. A pak se včera v noci objevilo toto tělo. Další mladá žena takhle oblečená a namalovaná.“

Pak to Riley došlo. Tohle nebyl opravdový klaun. Byla to obyčejná mladá žena, oblečená jako klaun. Dvě ženy byly bizarně oblečeny a namalovány a také zavražděny.

Crivaro dodal, “A tak se z toho stal případ pro FBI a byli jsme zavoláni.“

“To je pravda,“ dodal Dahl a rozhlížel se po odpadcích rozházených po okolí. “Pár dnů tu byl karneval. V sobotu tu skončil. Proto tu jsou všechny ty odpadky - pole ještě nebylo

uklizeno. Včera pozdě v noci sem přišel jeden ze sousedů s detektorem kovů a hledal mince, které se poztrácely během karnevalu. Našel tělo, které bylo tehdy zakryté plachtou.“

Riley se otočila a všimla si, že ji Crivaro bedlivě pozoruje.

Ujišťoval se, že se do ničeho nebude plést?

Nebo sledoval její reakci?

Zeptala se, “Byla tato žena identifikována?”

Jeden z poldů odpověděl, “Ještě ne.“

Crivaro dodal, “Prověříme jednu konkrétní hledanou osobu. Včera ráno byla nahlášená jedna nezvěstná, profesionální fotografka Janet Davisová. Noc předtím fotila v Lady Bird Johnson parku. Poldové si říkali, jestli by to nemohla být ona. Agent McCune je právě teď na návštěvě u jejího manžela. Možná nám pomůže s identifikací.“

Riley zaslechla zvuk poblíž zastavujících aut. Vzhledla a uviděla parkovat několik televizních dodávek.

“Zatraceně,“ řekl jeden z poldů. “Doteď se nám o té záležitosti s klaunem u první vraždy dařilo mlčet. Máme ji znovu zakrýt?”

Crivaro otráveně zabručel, jak se z jednoho vozu začal hrnout štáb s kamerou a teleskopickým mikrofonem. Štáb spěchal na pole.

“Na to je už pozdě,“ řekl. “Už oběť viděli.“

Zatímco se blížily další televizní dodávky, Crivaro s doktorem mobilizovali poldy, aby se pokusili udržet reportéry co nejdál od policejní pásky.

Mezitím se Riley zahleděla na oběť a zamyslela se...

Jak zemřela?

Teď se nebylo koho zeptat. Všichni byli zaneprázdnění reportéry, kteří pokládali hlasitě otázky.

Riley se opatrně postavila nad tělo a říkala si...

Ničeho se nedotýkej.

Riley si všimla, že oči a ústa oběti jsou otevřené. Tento vyděšený výraz již jednou spatřila.

Velmi dobře si vzpomínala, jak vypadaly její dvě přítelkyně v Lantonu s podříznutými krky. Nejlépe ze všeho si pamatovala neskutečné množství krve na podlaze pokoje, když jejich těla objevila.

Ale tady žádná krev nebyla.

Spatřila si nepatrných řezných ran na tváři a krku ženy, které prosvítaly skrze bílý makeup.

Co ty ranky znamenají? Určitě nebyly tak velké, aby byly smrtelné.

Také si všimla, že makeup byl nanesen nemotorně a podivně.

Nenanesla si jej sama, pomyslela si.

Ne, udělal to někdo jiný, možná proti vůli oběti.

Pak Riley zažila podivné pohnutí mysli - něco, co nepocítila od oněch hrozných dnů na Lantonu.

Měla z toho husí kůži, když si uvědomila, odkud ty pocity pochází.

Začala se vžívat do vrahovy mysli.

On ji takto oblékl, pomyslela si.

Nejspíš jí ten kostým oblékl po její smrti, ale ještě byla při

vědomí, když jí na tvář nanášel makeup. Soudě podle jejich mrtvých otevřených očí, byla si velmi dobře vědoma, co se jí děje.

A on si to užíval, pomyslela si. Když ji maloval, vychutnával si její zděšení.

Riley nyní také pochopila původ malých ranek.

Trápil ji nožem.

Trýznil ji - aby přemýšlela, jak ji zabije.

Riley zalapala po dechu a narovнала se. Opět pocítila další vlnu závratě a nevolnosti a téměř upadla, ale někdo ji chytil za paži.

Otočila se a spatřila Jakea Crivara, který jejímu pádu zabránil.

Hleděl jí přímo do očí. Riley věděla, že naprosto přesně pochopil, co právě zažila.

Hrubým a zděšeným hlasem mu řekla...

“Vyděsil ji k smrti. Zemřela strachem.“

Riley zaslechla, jak Dahl překvapeně vyjekl.

“Kdo vám to řekl?“ Řekl Dahl a kráčel k Riley.

Crivaro mu odpověděl, “Nikdo jí to neřekl. Je to pravda?“

Dahl pokrčil rameny.

“Možná. Nebo něco takového, pokud je to stejné jako u první oběti. Krevní řečiště Margo Birchové bylo nabitě amfetaminy, fatální dávkou, která způsobila zástavu srdce. Chudák ženská musela být děsem bez sebe až do momentu, než zemřela. Budeme muset u téhle nové oběti provést toxikologii, ale...“

Jeho hlas utichl a pak se Riley tázal, “Jak jste to věděla?“

Riley netušila, co na to říct.

Crivaro řekl, “To je její práce. Proto je tady.“

Riley se při těch slovech zatřásla.

Je to něco, v čem chci být doopravdy dobrá? tázala se sama sebe.

Přemýšlela, zda opravdu neměla předat svou výpověď.

Možná by tu neměla být.

Možná by se na tomto neměla vůbec podílet.

Byla si jistá jednou věcí - Ryan by byl zděšen, kdyby se dozvěděl, kde je právě teď a co dělá.

Crivaro se zeptal Dahla, “Jak složité by bylo pro vraha získat tento konkrétní amfetamin?“

“Bohužel,“ odpověděl lékař, “by bylo velmi snadné koupit jej přímo na ulici.“

Crivarovi zabzučel telefon. Pohlédl na něj. “To je agent McCune. Musím si to vzít.“

Crivaro odkráčel a začal hovořit do telefonu. Dahl i nadále hleděl na Riley jako by byla nějaký podivín.

Možná má pravdu, pomyslela si.

Mezitím zaslechla některé otázky reportérů.

“Je pravda, že vražda Margo Birchové byla totožná?“

“Byla Margo Birch oblečená a namalovaná stejně?“

“Proč vrah převléká své oběti za klauny?“

“Je to práce sériového vraha?“

“Objeví se další zavraždění klauni?“

Riley si vzpomněla, co jeden z poldů právě řekl...

“Doted’ se nám o té záležitosti s klaunem u první vraždy dařilo mlčet.“

I tak se zjevně o záležitosti začaly šířit informace. A teď už pravdu nešlo skrývat.

Poldové se na otázky snažili odpovědět co možná nejméně. Ale Riley si vzpomněla, jak byli reportéři v Lantonu agresivní. Velmi dobře chápala, proč nebyli Jake a poldové z příjezdu reportérů nadšeni. Publicita jejich práci nijak neusnadní.

Crivaro zamířil zpět k Riley a Dahlemu a přitom si zastrčil telefon do kapsy.

“McCune právě hovořil s manželem neznámé ženy. Chudák chlap je k smrti vyděšený, ale řekl McCuneovi něco, co by mohlo být užitečné. Řekl, že má za pravým uchem pihu.“

Dahl se ohnul a podíval se za pravé ucho oběti.

“Je to ona,“ řekl. “Jak jste říkal, že se jmenuje?“

“Janet Davisová,“ odpověděl Crivaro.

Dahl zakroutil hlavou. “No, alespoň jsme oběť identifikovali. Tak bychom ji odtud mohli dostat pryč. Kéž by to aspoň bylo bez posmrtné ztuhlosti.“

Riley sledovala, jak Dahlův tým nakládá tělo na lehátko. Byla to neohrabaná snaha. Tělo bylo tuhé jako socha a mohutně oblečené končetiny mířily do všech stran, vykukujíc zpod bílé cely, která je pokrývala.

Nakonec ohromení reportéři civěli na otřásající se lehátko, které kolem nich projelo a přes pole zamířilo k vozu lékaře, transportující groteskní náklad.

Když tělo zmizelo do dodávky, Riley a Crivaro se protlačili mezi reportéry a zamířili zpět do svého vozu.

Když s nimi Crivaro mířil pryč, Riley se tázala, kam míří nyní.

“Do centrály,“ odpověděl Crivaro. “McCune mi řekl, že pár poldů prohledalo Lady Bird Johnson park, ve kterém zmizela Janet Davisová. Našli foťák. Musela jej upustit, když byla unesená. Foťák je teď na ústředí FBI. Pojedeme se podívat, co o ní zjistili technici. Možná budeme mít štěstí a nabídne nám nějaké důkazy.“

To slovo Riley nadzvedlo...

“Štěstí.“

Byla to zvláštní volba slova, při diskuzi něčeho tak jednoznačně nešťastného, jako vražda ženy.

Ale Crivaro myslel vážně, co říkal. Přemýšlela, jak se musel obrnit, když tuto práci dělá už tolik let.

Byl imunní vůči hrůzám?

To nedokázala z jeho hlasu, když pokračoval, vyčíst...

“Manžel Janet Davisové dovolil McCuneovi nahlédnout do fotografií, které v posledních měsících udělala. McCune našel pár fotek, které vyfotila v obchodě s kostýmy.“

To Riley zaujalo.

Zeptala se, “Byl to snad obchod, ve kterém se také prodávají kostýmy klaunů?“

Crivaro přikývl. “To zní zajímavě, že?“

“Ale co to znamená?“ tázala se Riley.

Crivaro řekl, “To ještě nedokážeme říci - kromě toho, že Janet

Davisová se natolik zajímala o kostýmy, že si je chtěla i fotit. Její manžel si vzpomíná, jak o tom mluvila, ale neřekla mu, kde to bylo. McCune se nyní snaží přijít na to, ze kterého obchodu fotky pochází. Potom mi zavolá. Nemělo by mu to trvat dlouho.“

Crivaro se na chvíli odmlčel.

Pak pohlédl na Riley a tázal se, “Jak se držíte?”

“Zatím dobře,” řekla Riley.

“Jste si jistá?” zeptal se Crivaro. “Vypadáte bledě, jako by vám bylo zle.“

Samozřejmě, že tomu tak bylo. Kombinace ranní nevolnosti a šoku z toho, co právě spatřila, ji definitivně dostala. Ale to, že je těhotná, byla ta poslední věc, kterou by chtěla Crivarovi prozradit.

“Jsem v pořádku,” trvala na svém Riley.

Crivaro řekl, “Chápu to správně, že vám intuice prozrazuje něco o tom vrahovi.“

Riley tiše přikývla.

“Je tu ještě něco, co bych měl vědět - kromě možnosti, že k smrti vyděsil oběť?”

“Nic moc,” řekla Riley. “Kromě toho, že je...”

Zaváhala, pak našla slova, která hledala. “Sadistický.“

Zatímco pokračovali dál v tichosti, Riley se rozpomněla na pohled na tělo rozprostřené na celtě. Znovu zažívala hrůzu, že oběť musela trpět takové ponížení a to i po smrti.

Přemýšlela, jaké monstrum to mohlo způsobit.

I když měla momentálně blízko k pocitům vraha, věděla, že

nedokáže pochopit chorobné pochody jeho mysli.

A také si byla jistá, že to ani nechce.

Bylo to snad něco, co jí ještě zjeví, než bude tento případ uzavřen?

A co poté?

Bude celý můj život takový?

KAPITOLA OSMÁ

Když Riley a Crivaro vešli do čisté, klimatizované budovy J. Edgara Hoovera, stále kolem sebe pociťovala hrůzu místa vraždy. Bylo to jako by děs pronikl do všech jejích pórů. Jak se toho zbaví - obzvlášť onoho pachu?

Cestou sem Crivaro Riley ujišťoval, že zápach, kterého si všimla na poli, nepocházel od těla. Jak se Riley domnívala, pocházel z odpadků z karnevalu, roztroušených po okolí. Tělo Janet Davisové nebylo mrtvé dost dlouho na to, aby takový zápach vyprodukovalo - a stejně tak ani těla Rileyných přítelkyň, když je našla v Lantonu.

Riley ještě nezažila zápach rozkládajícího se těla.

Crivaro cestou řekl...

“To poznáte, až to ucítíte.“

Nebylo to něco, na co by se Riley těšila.

A znovu přemýšlela...

Co to tady dělám?

S Crivarem výtahem dojeli na patro plné forenzních laboratoří. Následovala Crivara chodbou, dokud nedorazili ke dveřím s názvem “TEMNÁ MÍSTNOST.“ Vytáhlý mladý muž s dlouhými vlasy stál opřený vedle dveří.

Crivaro představil muži sebe i Riley, muž pokýval a řekl, “Já jsem Charlie Barrett, forenzní technik. Dorazili jste právě včas. Dávám si pauzu po vyvolávání negativů z té kamery, co našli v

Lady Bird Johnson parku. Právě jsem se chystal dovnitř, udělat pár dalších snímků. Pojd'te dál.“

Charlie vedl Riley a Crivara do krátké chodby, zalité oranžově zbarveným světlem. Poté prošli druhými dveřmi do místnosti, osvětlené stejně podivným světlem.

Riley nejprve zarazil pronikavý, štiplavý pach chemikálií.

Ale zápach nevnímala jako nepříjemný.

Místo toho jí téměř připadal...

Očistný, uvědomila si Riley.

Poprvé od odjezdu z pole, na kterém našli tělo, všudypřítomný, kyselý smrad z odpadků zmizel.

Dokonce i hrůza trochu vyprchala a Rileyna nevolnost zmizela.

Byla to skutečná úleva.

Riley nahlédla skrze temné, mimozemské světlo, fascinována moderním vybavením.

Charlie zvedl list papíru s řádkami obrázků a v temném světle jej prozkoumal.

“Tady jsou ty snímky,“ řekl. “Vypadá to, že byla zatraceně dobrá fotografka. Škoda, že se jí to stalo.“

Když Charlie začal na stole rovnat řady filmu, Riley si uvědomila, že nikdy v temné místnosti nebyla. Svůj film k vyvolání vždy odnesla do drogerie k vyvolání. Ryan a někteří jeho kamarádi si nedávno koupili digitální foťáky, které film vůbec nepoužívaly.

Manžel Janet Davisové řekl McCuneovi, že jeho manželka

používala oba typy foťáků. Pro profesionální práci používala především digitální kameru. Ale fotky z parku byly umělecké a tak pro ně zvolila foťák s filmem.

Riley si pomyslela, že je Charlie také umělec, skutečný mistr v tom, co dělá. To ji přivedlo k myšlenkám...

Vymírá toto umění?

Dopadne to jednou s veškerou prací, která vyžaduje dovednost, s filmem, papírem, nástroji, teploměry, časovači, kohouty a chemií, jako to dopadlo s kovářstvím?

Jestli ano, pak je to smutné.

Charlie začal produkovat snímky jeden za druhým - nejprve zvětšil negativ na fotografický papír, pak papír pomalu namočil do lázně s vývojovou kapalinou, poté znovu namáčel do lázně, kterou Charlie nazval "zastavovací" a "fixovací." Pak následovalo dlouho proplachování ve dřezu pod tekoucí vodou. Nakonec Charlie zavěsil fotky kolíčky na otáčecí stojánek.

Byl to pomalý a tichý proces. Ticho bylo pouze přerušováno kapáním a stékáním kapaliny, šoupáním nohou a občas byla vyřčena slova, která připomínala šeptání reverenda. Měli pocit, že se zde nemá mluvit nahlas.

Riley připadala nehybnost a pomalé pohyby téměř tajemně uklidňující, po hlasitém chaosu na místě vraždy, kdy se poldové snažili udržet reportéry na uzdě.

Riley uchváceně sledovala, jak po několika dlouhých minutách začínají vyjasňovat obrázky - nejprve tajemné a vzdálené a poté nakonec ostře jasné a kontrastní, visící a kapající

na stojánku.

Černobílé fotografie zachycovaly tichý a mírumilovný večer v parku. Na jedné byla dřevěná lávka, která se táhla přes úzkou stoku. Další se na první pohled zdála být výjevem hejna racků, kteří zrovna vzlétli, ale pak se obrázek vyjasnil a Riley si uvědomila, že ptáci jsou součástí větší sochy.

Další fotka ukazovala hrubě osekáný kamenný obelisk s památníkem Washingtona, který se tyčil ve velké dálce. Na dalších fotkách byly cestičky pro kola a procházky, které protínaly zalesněná území.

Obrázky byly jednoznačně vyfoceny při západu slunce a vytvářely jemné šedé stíny, zářící světelné kruhy a siluety. Riley viděla, že Charlie měl pravdu, když řekl, že Janet Davisová byla “zatraceně dobrá fotografka.”

Riley také cítila, že Janet park dobře znala a vybrala si místa dopředu - a také správný čas, když byla kolem jen hrstka návštěvníků. Riley ani na jedné fotce nikoho nespátřila. Vypadalo to jako by Janet měla celý park jen sama pro sebe.

Nakonec došlo na snímky mariny, s třpytícími se moly a loďmi v západu slunce. Jemný klid scenérie byl téměř hmatatelný. Riley až téměř slyšela jemné šplouchání vody, volání ptáků, a téměř cítila poryvy chladného vánku na své tváři.

Nakonec přišel disharmonický výjev.

Byl také z okolí mariny - anebo měla Riley alespoň dojem, že rozpoznávala obrysy lodí a mol. Ale všechno bylo rozmazané, chaotické a pomíchané.

Riley si uvědomila, co se asi stalo přesně v okamžik, když zmáčkla spoušť...

Kamera jí byla vyražena z rukou.

Riley vyskočilo srdce až do krku.

Věděla, že tento obrázek zachycuje přesně onen okamžik, když se svět Janet Davisové navždy změnil.

Ve zlomku vteřiny se klid a krása změnili v ohavnost a hrůzu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Riley hleděla na rozmazaný výjev a zamýšlela se...

Co se stalo poté?

Poté, co byl foťák vyražen z rukou ženy, co se jí pak přihodilo?

Co zažila?

Zápasila s útočníkem, dokud ji nepřemohl a nespoutal?

Zůstala během svého trýznění při vědomí? Nebo ztratila vědomí přesně na tom místě a v okamžiku, kdy obrázek vyfotila?

Probrala se pak do hrůzy svých posledních minut?

Možná na tom nezáleží, pomyslela si Riley.

Vzpomněla si na to, co lékař řekl o pravděpodobnosti, že Janet zemřela z předávkování amfetaminů.

Pokud to byla pravda, byla k smrti vyděšená.

A nyní se Riley dívala na zmrazený okamžik, ve kterém fatální děs započal.

Při té myšlence se otřásla.

Crivaro ukázal na fotku a řekl Charliemu, “Zvětšete to. Nejen tenhle, ale všechny fotografie, každý čtverečný centimetr.”

Charlie se poškrábal na hlavě a zeptal se, “Co hledáme?”

“Lidi,” oznámil Crivaro. “Všechny, které se vám podaří najít. Zdálo se, že si Janet Davisová myslela, že tam je sama, ale mýlila se. Někdo na ni čekal. Možná - ale jen možná - ho třeba zachytila na film, aniž by si to uvědomila. Když někoho najdete, zkuste

nám připravit ten nejjasnější zvětšený obrázek.“

I když to Riley neřekla nahlas, měla o tom pochyby.

Najde Charlie někoho?

O vrahovi měla pocity - že je až příliš opatrný, než aby se nechal náhodně vyfotografovat. Pochybovala, že jej, byť mikroskopické, prohledávání fotek odhalí.

V tom okamžiku Crivarovi zabzučel v kapse telefon. Řekl, “To bude McCune.“

Riley a Crivaro opustili temnou místnost a Crivaro poodešel, aby si zavolal. Zdálo se, že jej informace od McCunea vzrušily. Když hovor ukončil, řekl Riley...

“McCune našel obchod s kostýmy, ve kterém Janet Davisová fotografovala. Právě je na cestě do obchodu a říká, že se tam s námi setká. Vyrážíme.“

*

Když Crivaro zaparkoval u obchodu s názvem Kostýmové skotačení, agent McCune byl již na místě a čekal v autě. Vystoupil a přidal se k Riley a Crivarovi. Nejprve to Riley připomínalo obyčejný skromný obchod. Výlohy byly samozřejmě plné kostýmů - od vampýrů po mumie, až po dobové kostýmy z počátku století. Byl tam také kostým strýčka Sama, v přípravě na blížící se čtvrtý červenec.

Riley následovala Crivara a McCunea dovnitř, kde ji překvapil rozsáhlý interiér z cihel, s přeplněnými policemi se stovkami kostýmů, masek a paruk.

Pohled na tak rozsáhlou přetvářku bral Riley dech. Kostýmy

zahrnovaly pirátské převleky, monstra, vojáky, prince a princezny, divoká a domácí zvířata, mimozemšťany a jiné bytosti, které si dokázala představit.

Riley se to honilo v hlavě. Halloween byl přeci jen jednou za rok. Cožpak trh potřebuje kostýmy po celý rok? Pokud ano, na co je lidé potřebovali?

Na neskutečně mnoho kostýmových párty, nejspíš.

Napadlo ji, že by neměla být překvapena, vzhledem k hrůzným událostem, o který se začínala dozvídat. Ve světě, ve kterém se děla taková zvěrstva, nebylo divu, že lidé chtěli uprchnout do světa fantazie.

Také nebylo překvapujíc, že talentovaná fotografka jako Janet Davisová, zde ráda fotila, mezi tak bohatou přehlídkou podobizen. Nebylo divu, že fotila na skutečný film a nepoužila digitální kameru.

Masky monster a převleky Riley připomínaly televizní show, kterou posledních pár let sledovala - příběh dospívající dívky, která bojovala s vampýry, které zabíjela, stejně jako i různé démony.

Poslední dobou už to ale Riley nepřipadalo tak zajímavé.

Poté co se projevila její schopnost vstoupit do vrahovy mysli, začínala být sága o super síle dívky a jejích super úkolech trochu na tělo.

Riley, Crivaro a McCune se rozhlédli, ale nikoho nespatriili.

McCune zavolal, "Haló - je tu někdo?"

Zpoza jedné police s kostýmy vyšel muž.

“Mohu vám pomoci?“ zeptal se.

Mužova postava byla zarážející. Byl vysoký a extrémně štíhlý, měl na sobě triko s dlouhými rukávy a na něm byl natištěný smoking. Také měl na nose známé brýle s falešným obočím - takové ty s enormním bílým nosem, černými obroučkami, huňatým obočím a knírem.

Zaskočení Crivaro a McCune ukázali své odznaky a představili sebe i Riley.

Zdálo se, že muž není vůbec překvapen návštěvou FBI a představil se jako Danny Casal, vlastník obchodu.

“Říkejte mi Danny,“ řekl.

Riley čekala, že si brýle s nosem sundá. Ale když se na něj podívala zblízka, uvědomila si...

Že to jsou dioptrické brýle.

A také měly velmi tlustá skla. Bylo jasné, že Danny Casal nosí tyto brýle neustále a bez nich by byl jistě krátkozraký.

McCune otevřel desky.

“Máme fotky dvou žen,“ řekl. “Potřebujeme vědět, zda jste některou z nich nespátřil.“

Obočí a falešný nos i knír poskakovali, když Danny pokýval. Připadal Riley jako obzvlášť vážný a nepřístupný muž, ale přitom měl na sobě takovou parádu.

McCune vyndal jednu fotku a ukázal ji majiteli obchodu.

Danny pohlédl na fotku skrze své brýle.

Řekl, “Není to jedna z našich pravidelných zákaznic. Nemohu zaručit, že v obchodě nikdy nebyla, ale nepoznávám ji.“

“Jste si jistý?” Zeptal se McCune.

“Docela jistý.”

“Znamená pro vás něco jméno Margo Birchová?”

“Ehm, možná něco ve zprávách. Nejsem si jistý.”

McCune vytáhl další fotku. “A co tato žena? Podle našich informací sem přišla a fotila zde.”

Riley se také zadívala zblízka na fotografii. To musí být Janet Davisová. To bylo poprvé, kdy spatřila její skutečný nepomalovaný obličej - usmívající se, šťastný, bez vědomí hrozného osudu, který na ni čekal.

“Oh ano,” řekl Casal. “Byla tu nedávno. Janet něco.”

“Davis,” dopověděl Crivaro.

“Přesně,” řekl Casal a pokýval. “Příjemná žena. A měla hezký foťák - já sám také fotím. Nabídla mi, že mi za focení v obchodě zaplatí, ale odmítl jsem. Polichotilo mi, že jí můj obchod stál za námahu.”

Casal uklonil hlavu a pohlédl na své návštěvníky.

“Ale já nepředpokládám, že mi o ní nesete dobré zprávy,” řekl. “Dostala se do problémů?”

Crivaro reagoval, “Obávám se, že byla zavražděna. Obě tyto ženy byly zabity.”

“Opravdu?” tázal se Casal. “Kdy?”

“Margo Birchová byla nalezena mrtvá před pěti dny. Janet Davisová byla zavražděna předevečím v noci.”

“Oh,” vzdychl Casal. “To je mi líto.”

Riley si nevšimla žádné změny tónu jeho hlasu nebo v jeho

mimice.

McCune změnil taktiku. Zeptal se, “Prodáváte zde kostým klauna?”

“Samozřejmě,” odpověděl Casal. “Proč se ptáte?”

McCune náhle vytáhl ze své složky další fotku. Riley málem zalapala po dechu, když na ni pohlédla.

Byla na ní další mrtvá žena, převlečená za klauna. Byla roztažená na betonu vedle popelnice. Kostým byl podobný kostýmu Janet Davisové, oběti, která jej měla na sobě, když ji našli ráno v parku - objemná látka s ohromnými knoflíky z bambulí. Ale barvy a vzory byly trochu jiné a stejně tak i makeup.

Margo Birchová, uvědomila si Riley. Tak, jak ji našli.

McCune se zeptal Casala, “Prodáváte kostýmy, jako je tento?”

Riley si všimla, že Crivaro se na McCunea mračí. McCune zjevně testoval Casalovu reakci na fotku, ale zdálo, že Crivaro s jeho přímočarým stylem nesouhlasí.

Ale stejně jako McCune, i Riley byla zvědavá, jak bude muž reagovat.

Casal pohlédl na Riley. Nedokázala jeho výraz přečíst. Kromě bujného obočí a kníru nyní zřetelněji viděla jeho tlusté brýle. I když s ní určitě udržoval oční kontakt, nevypadalo to tak. Jeho pohled tříštila skla, a proto to vypadalo, že jeho pohled směřuje trochu jinam.

Je to, jako by měl na sobě masku, pomyslela si Riley.

“Je toto slečna Davisová?” Zeptal se Casal Riley.

Riley zakroutila hlavou a řekla, “Ne. Ale tělo Janet Davisové bylo nalezeno dnes ráno v podobném stavu.”

Aniž by se změnil tón jeho hlasu, Casal řekl McCuneovi...

“Abych odpověděl na vaši otázku - ano, takové kostýmy prodáváme.”

Odvedl své návštěvníky k dlouhému pultu, plnému kostýmů klaunů. Riley byla zaskočená jejich rozličností.

Zatímco se Casal probíral potrhanými bundami a pytlovými, záplatovanými kalhotami, řekl, “Jak vidíte, je tu několik různých kostýmů klaunů. Například tady ten ‘tramp’, který často představuje vandráka nebo vagabunda s obnošeným kloboukem a botami, načernalým, od slunce popáleným make-upem, smutným zamračeným výrazem a nakresleným strništěm na bradě. Verze pro ženy je často žebračka.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.